PORT PAYÉ HELLAS
ΕΛΛΑΣ

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... Φίλη Ὀρθοδοξία...»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1995
Τιμή Φύλλου 100

ΕΤΟΣ ΜΕ' - Ἀρ. Φύλλου 867
Γραφεῖα Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα ΤΗΛ. 38.28.280

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΤΗ ΚΑΤΑΔΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

Μετά πάσης ἐπισημότητος ἀλλά καί λαμπρότητα ἐπραγματοποιήθη καί ἐφέτος ἡ Ἑορτή τῶν Θεοφανείων καί ἡ τελετή τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τό λιμάνι τοῦ Πειραιά.

Ἀπό πολύ πρωί τήν κυριώνυμον ἡμέρα ἐγένετο ἡ καθιερωμένη πλέον Θεία Λειτουργία εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, ἱερουργοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλῶνος καί Τοποτηρητοῦ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Βικεντίου, συμπαραστατουμένου ἀπό τόν Ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πατέρα Καλλίνικον Μουράτογλου, τόν Πατέρα Γεώργιον Ἀποστόλου καί τόν Ἱεροδιάκονον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατέρα Γρηγόριον Ταυλάριον. Τῆς ὅλης θείας Λειτουργίας προΐστατο ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλ. Βυζαντινή χορωδία τοῦ πρωτοψάλτου καθηγητοῦ κ. Μιχαήλ Μακρῆ, μέ χοράρχην τόν ἴδιον, πού προσέδωσε ἰδιαίτερη λαμπρότητα σέ ὅλην τήν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας μέ τίς ὄμορφες Βυζαντινές νότες καί τίς ὑπέροχες ψαλμωδίες. Πλῆθος πιστῶν εἶχε κατακλύσει τόν Ἱερόν Ναόν, ὅπως ἐπίσης καί τόν γύρω χῶρον.

Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας καί περί ὥραν 10:30 π.μ. ἐσχηματίσθη πομπή μεγαλειώδης, ἀποτελουμένη ἀπό πλειάδα ἱερέων, τά ἱερά λάβαρα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὁ χορός τῶν ἱεροψαλτῶν, ἡ τελετουργία, ἀποτελουμένη ἀπό τούς Πανοσιολογιωτάτους Ἀρχιμανδρίτας π. Βασίλειο, π. Ἄνθιμο, καί π. Χρυσόστομο καί στό τέλος οἱ Ἀρχιερεῖς μας, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Αὐλῶνος κ. Βικέντιος, ὁ καί Τοποτηρητής τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Στέφανος, μέ προεξάρχοντα τόν Σεβ. Μητροπολίτη Β. καί Ν. Ἀμερικῆς κ. Παΐσιο. Ἡ Ἱερά πομπή διῆλθε διά τῶν ὁδῶν Ρετσίνα, Ἐθνικῆς Ἀ-

ντιστάσεως καί κατέληξε εἰς τό Λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ, ἔμπροσθεν τῆς προβλήτας τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ὅπου εὑρίσκετο ἡ ἐξέδρα. Ἀκριβῶς ἔμπροσθεν τῆς ἐξέδρας εὑρίσκετο ἡ μπάντα τοῦ λιμενικοῦ Σώματος, ἡ ὁποία ἐπαιάνισε ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς ἱερᾶς πομπῆς.

Ἐπί τῆς ἐξέδρας ἐγένετο ἡ τελετή τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τῆς ὁποίας προηξῆρχε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος. Μετά τό πέρας τῶν Ἱερῶν ἀναγνωσμάτων τοῦ Ἀποστόλου καί τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἦλθε ἡ μεγάλη στιγμή.

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου Κύριε...».

Τά βαπόρια σφύριζαν προσδίδοντας τήν τιμήν στόν Τίμιον Σταυρόν, πού ἔπεφτε στή θάλασσα, ὅπως ἐπίσης ἐπαιάνιζε ἡ μπάντα τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος.

Καταλλήλως γιά τήν μεγάλην ἡμέρα ὁμίλησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος ὡς ἀκολούθως:

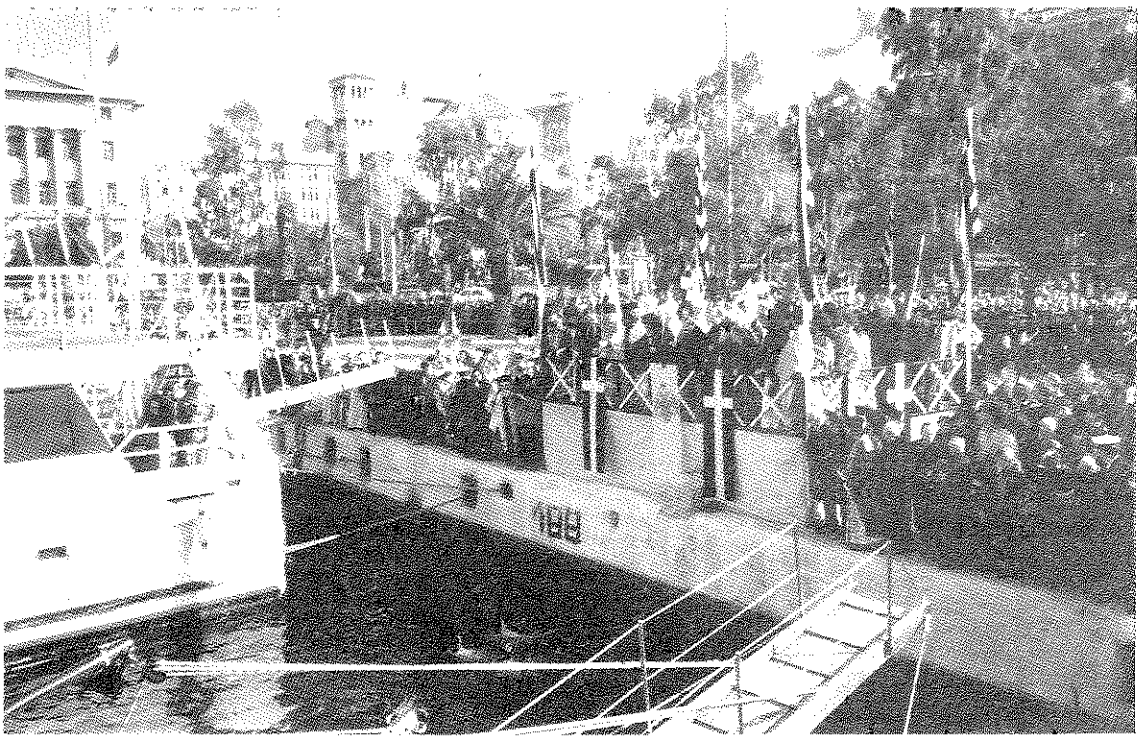

Μερική ἄποψις τῆς λαοθάλασσας τῶν Γ.Ο.Χ. πλαισιώνουσα τήν ἐξέδρα τῆς τελετῆς τοῦ Ἁγιασμοῦ εἰς τό κεντρικώτερον σημεῖον τοῦ λιμένος Πειραιῶς.

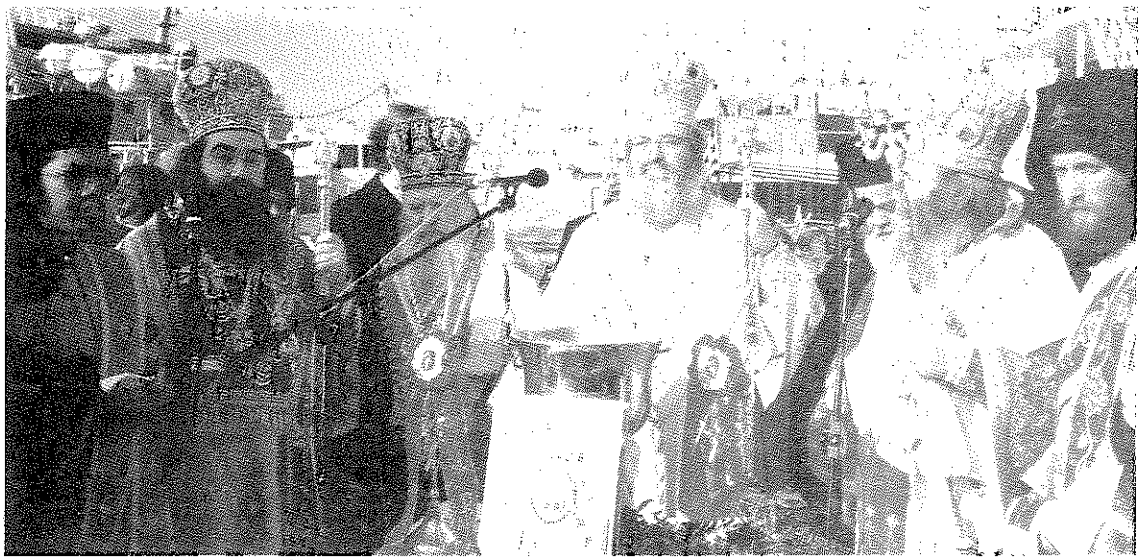

Κλιμάκιον τῆς Ἱερᾶς μας Συνόδου ἐπί τῆς ἐξέδρας, ἡγηθέν τῆς ἱερᾶς πομπῆς.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

«Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς
Τίμιον πρεσβυτέριον
Ἀξιότιμε κύριε Δήμαρχε τῆς πόλεως.
Ἀξιότιμοι Κύριοι, πολιτικοί ἐκπρόσωποι τοῦ Ἔθνους.

Ἡ ροή τοῦ χρόνου μᾶς ἔφερε καί πάλιν εἰς τόν χῶρον αὐτόν διά τόν διπλοῦν ἑορτασμόν τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων καί τῆς καθιερωμένης ὁμολογιακῆς διακηρύξεως, ὅτι σήμερον τῶν ὑδάτων ἁγιάζεται ἡ φύσις.

Ἡ παραδοσιακή ἐκκλησία συνεχίζει διαιωνίζουσα διά τῶν γνησίων τέκνων της μέσω σκοπέλων καί συμπληγάδων λίθων ἀμείωτον τήν πορεῖαν της μέ ἀναπεπταμένον τό φρόνημα, ὡς «ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος» κραταιουμένη καί ἀψηφοῦσα κακουχίας, διώξεις καί προδοσίας, «στῦλος οὖσα καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας».

Ἀπευθύνεται δέ πρός τά ἀπανταχοῦ τέκνα της διά στόματος τοῦ Παύλου εἰς ἕκαστον λέγουσα: «Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας. Τήν καλήν παρακαταθήκην φύλαξον διά Πνεύματος ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν».

Ὑπήκοοι ὅθεν γενόμενοι οἱ ταπεινοί ἡμεῖς τῆς Ἀποστολικῆς ταύτης φωνῆς, ἠλεήθημεν παρά Θεοῦ νά εἶμεθα φύλακες τῆς ὑψηλῆς παρακαταθήκης φυλάσσοντες Θερμοπύλας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὡς πολυτίμου κληρονομίας, διό καί ἑορτάζομεν σήμερον Θεοφάνεια, ὄχι ὡς χρονολάτραι ἀλλ' εὐσεβοῦντες ἐν τῇ τηρήσει τοῦ καθαγιασμένου πατρίου ἑορτολογίου καί τιμηταί τῆς Πατερικῆς ἐντολῆς «μή μέταιρε ὅρια ἃ οἱ Πατέρες σου ἔθεντο», διότι καί εἰς τόν τῦπον καί τήν οὐσίαν συνίσταται ἡ πληρότης τῆς εὐσεβείας.

Ἐπιτελοῦμεν σήμερον μετά τῆς καθιερωμένης τιμῆς τήν ἐτήσιον ἀνάμνησιν τῆς Ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνη, σκιαζομένης ὅμως τῆς λαμπρότητος ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου τῆς πόλεως Γεροντίου, ὁ ὁποῖος ἀπό τήν αἰωνιότητα μᾶς παρακολουθεῖ, πλήν εἰς ἡμᾶς κατέλειπε μέγα κενόν. Τούτου εἴη αἰωνία ἡ μνήμη.

Ἑορτάζομεν τό τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου μυστήριον ἀγαπητοί, περί τοῦ ὁποίου ὁ Παῦλος θεολογεῖ λέγων: «ὁμολογουμένως Μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί».

Μή δυνάμενοι δέ νά κατανοήσωμεν τοῦτο, ἰλιγγιῶμεν καί ἐν φόβῳ καί κατανύξει ἀναβοῶμεν!

«Μέγας εἶ Κύριε καί θαυμαστά τά ἔργα Σου καί οὐδείς λόγος ἐξαρκέσει πρός ὕμνον τῶν θαυμασίων Σου».

Ἑορτάζομεν δέ ὄχι μόνον τήν ἐπέτειον τοῦ βαπτίσματος τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ ἀλλά καί τήν ἐν αὐτῷ μεγάλην εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ πρός τούς ἀνθρώπους ἐν τῷ Ἰορδάνη, τοῦ Πατρός μαρτυροῦντος τόν βαπτιζόμενον Υἱόν ἀγαπητόν καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἴδει Περιστερᾶς ὑπεριπταμένου τοῦτου ἐξ' ὧν καί ἐκλήθη ἡ ἑορτή Θεοφάνεια.

Τό ὑπερφυές τοῦτο γεγονός τῆς βαπτίσεως τοῦ Σωτῆρος συνιστᾶ βάσιν καί ἀφετηρίαν τοῦ ἔργου τοῦ Θεανθρώπου εἰς τόν κόσμον.

Ἐντεῦθεν ἄρχεται καί τό στάδιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου εἰσοδεύοντος διά τοῦ θείου βαπτίσματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διά τῆς εἰς αὐτόν πίστεως καί τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ κατά τό, «Ὁ πιστεύσας καί βαπτισθείς σωθήσεται». Ἡγιάσθη τό ὕδωρ διά τῆς καταδύσεως τοῦ θεανδρικοῦ σώματος ἐν αὐτῷ καί ἔκτοτε ἁγιάζεται εἰς τούς αἰῶνας διά τοῦ μυστηρίου τοῦ θείου βαπτίσματος ἐν τῇ ἱερᾷ κολυμβήθρᾳ, ἀποκαθαίρον τά ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων καί παρέχον τήν θεϊκήν υἱοθεσίαν. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅθεν μετά θαυμασμοῦ καί πάλιν τό τοῦ Παύλου, «ὁμολογουμένως μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον».

Τοῦτο τό οὐράνιον δῶρον πρός ἀνθρώπους πόρωθεν προειδών καί ὁ Ἡσαΐας προεῖπεν ὡς ἐκ στόματος τοῦ Θεοῦ. «Λούσασθε καί καθαροί γίνεσθε ἀφέλετε τάς πονηρίας ὑμῶν ἀπό τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου».

Ἀτυχῶς ὅμως, ἡ ἀνθρωπότης καί ἰδιαιτέρως ἡ εἰς τόν χῶρον τῆς ὀρθοδοξίας διαβιοῦσα ἐπιλήσμων γενομένη τῆς μεγάλης Θεϊκῆς χάριτος, ρυπαίνει ἀνοήτως τήν λαμπράν αἰσθῆτα τοῦ ἁγίου βαπτίσματος διά τῆς ἁμαρτίας καί τρέπεται εἰς ἀθέτησιν τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ πρός ἡμᾶς.

Ἀκάθεκτος φερόμενος εἰς τήν ροπήν τοῦ κακοῦ ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τό καθ' ὁμοίωσιν, τείνει δέ ν' ἀπωλέση καί τό κατ' εἰκόνα, ἀφοῦ τό λογικόν πού τόν ἐτίμησε ὡς βασιλέα τῆς κτίσεως ἀπέσπασε ἀπό τόν Θεόν καί τό προσήλωσε εἰς τήν ὕλην καί τήν διαφθοράν, γενόμενος ὅλος θνητή ὕλη.

Πρός μείζονα δέ λύπην, ἐπεξετάθη τό κακόν καί εἰς τόν Ἐκκλησιαστικόν χῶρον, ὥστε οἱ ἐμπεπιστευμένοι ὑπό Θεοῦ τήν διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας Του καί τήν διαιώνισιν τῆς ἀληθείας, ἥτις ἔγκειται εἰς τήν ὀρθόδοξον πίστιν ὡς Θεοπαράδοτος ἀλήθεια, ἐξετράπησαν εἰς προδοσίαν ἱερῶν θεσμῶν καί δογμάτων θεοπνεύστων ἁγίων Συνόδων, μέ ἐλαφράν τήν συνείδησιν καί εἰς ἐκκοσμίκευσιν τῆς Ἐκκλησίας, χωροῦντες δρομαίως εἰς τήν κατάλυσιν τῆς ὀρθοδοξίας διά τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἐπαράτου οἰκουμενισμοῦ, τῆς παναιρέσεως ταύτης τῶν αἰώνων.

Ἡμεῖς, εἰς τήν προδοσίαν ταύτην πού ἐξυφαίνεται μέ ἀρχήν τό Σαμπεζύ καί τήν Μπελμπέτιον Σχο-

λήν τοῦ Λιβάνου χάριτι θεία θ' ἀντισταθῶμεν σθεναρῶς καί ἐλπιδοφόρως, ἀποκαλύπτοντες συνεχῶς τά ἐν κρυπτῷ βυσσοδομούμενα εἰς βάρος τῆς ὀρθοδοξίας καί θά ἐλέγχομεν δριμύτατα τήν ἀπεμπόλησιν τῶν ἱερῶν καί ὁσίων τῆς φυλῆς μας ἀντιπολεμοῦντες μέ ἀκμαῖον τό φρόνημα παρά τά 70 ἔτη τοῦ ἀγῶνος μας καί παρά τάς ἐσωτερικάς μας ἀντιξοότητας.

Πιστοί δέ καί εἰς τάς ἐπιταγάς τοῦ Ἔθνους μας ὡς ἀκραιφνεῖς θιασῶται καί ζηλωταί τοῦ τριπτύχου Πίστις, Πατρίς, οἰκογένεια θ' ἀγωνισθῶμεν ἕως ἐσχάτων ὑπέρ βωμῶν καί ἑστιῶν μέ σύμμαχον τόν Θεόν καί τάς πρεσβείας τῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως μέχρι τελικῆς ὑπερισχύσεως.

Ἡ δέ θεία χάρις ἄνωθεν εἴθε νά ἀξιώση πάντας ὅπως διέλθωμεν τό νέον ἔτος 1995 ἐν εἰρήνη καί ὑγεία, φωτίση δέ τούς λαούς εἰς ἐπίγνωσιν, ἵνα ἐν ὁμονοία καί δικαιοσύνη βαδίσωμεν τήν ἐπίγειον πορείαν μας εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ προορισμοῦ μας».

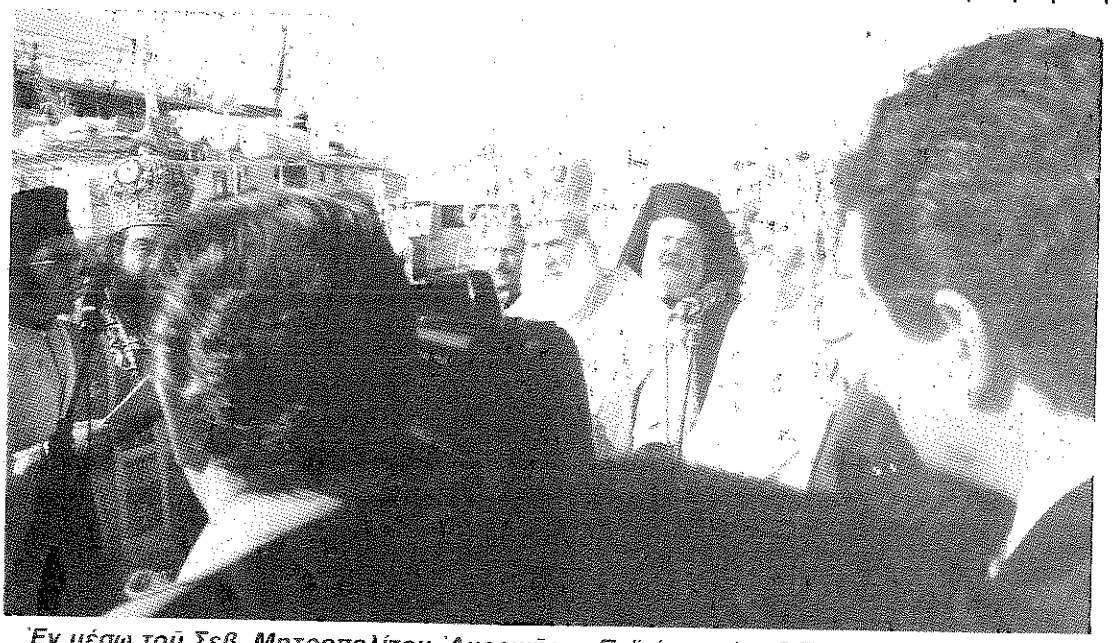

Ἐν μέσω τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παϊσίου καί τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Θεοφιλεστάτου κ. Βικεντίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος ὁ Β΄ κατά τήν διάρκεια τοῦ Ἁγιασμοῦ.

Χείμαρρος ἀγωνιστῶν ἕπεται τῶν Σεβασμιωτάτων Ἁγίων Ἀρχιερέων κατά τήν κάθοδον τῆς ἱερᾶς πομπῆς πρός τόν λιμένα.

Ἔμπλεοι χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως διά τήν λαμπράν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, ἡγοῦνται τῆς ἐπιστροφῆς οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς εἰς τόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου.

Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Ἀμερικῆς κ. Παΐσιος, ὁ Ἀχαρνῶν καί Νέας Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος, ὁ Χίου κ. Στέφανος καί ὁ Αὐλῶνος κ. Βικέντιος μετά νεανίδων ἐκ Σαλαμῖνος πού ἐπλαισίωσαν τήν ἱεράν πομπήν.

Μετά τό πέρας τῆς Ἱερᾶς καταδύσεως ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς Ἀρχιμανδρίτης π. Γερόντιος εὐχαρίστησε ἐκ μέρους τοῦ Ἁγίου Τοποτηρητοῦ ὅλους τούς παρευρισκομένους Ἐπισήμους. Ἡ Ἱερά πομπή τέλος ἐπανῆλθε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν ἀπ' ὅπου ἐξεκίνησε. Καί πάλιν ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Ἀμερικῆς κ. Παΐσιος ἔκλεισε τήν ὅλην τελετή μέ τό ἐμπνευσμένο λόγο του.

Στίς 2:00 τό μεσημέρι ἐδόθη ἐπίσημο γεῦμα ἐκ

Ὁ Σεβ. ἅγιος Ἀμερικῆς κ. Παΐσιος ἐν μέσω πληθύος Δημοτικῶν Ἀρχῶν, ἐκπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου καί Λιμενικῶν Ἀρχῶν κατά τήν ἑόρτιον δεξίωσιν.

Τό Ἱερατεῖον σύσσωμον μετέχον εἰς τήν δοθεῖσαν δεξίωσιν πρός τιμήν Δημοτικῶν, Πολιτικῶν καί Λιμενικῶν εκπροσώπων, ὅπου διεκρίθησαν πολλοί παράγοντες ἐκ τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς.

μέρους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς εἰς τό κέντρο (Ἀγλαμαίρ) εἰς τό Μικρολίμανο Πειραιῶς. Εἰς τό ἐπίσημο γεῦμα παρεκάθισαν ὅλος ὁ Ἱερός κλῆρος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πολλοί προσκεκλημένοι ἐπίσημοι, ὅπως ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Λογοθέτης. Στό τέλος τοῦ γεύματος ἐτιμήθησαν οἱ ὑψηλοί προσκεκλημένοι ἀπό τόν Θεοφιλέστατον Τοποτηρητήν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως κ. Βικέ-

Ὁ παν/τατος π. Μεθόδιος Δεσποτιδης βασταζων εὐλαβῶς τόν πρός κατάδυσιν Τίμιον Σταυρόν.

Οἱ Πανοσιολογιωτατοι Τελετάρχαι Ἀρχιμ. π. Γερόντιος Λουδάρος, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς, π. Βασίλειος Λιάτσος, π. Ἄνθιμος Καραμῆτρος, π. Χρυσόστομος Βάρκας καί π. Παρθένιος Κοντογιῶργος εὐζωνες εὐσταλεῖς εἰς τήν ἀποστολήν των κατά τήν ἑορτήν.

ντιον, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Λογοθέτης. Τό Λιμενικό Σῶμα διά τοῦ Πλοιάρχου κ. Χονδροπούλου καί τό τηλεοπτικό κανάλι TELE CITY διά τοῦ Βουλευτοῦ κ. Καρατζαφέρη.

Σέ ὅλους τούς τιμηθέντες ἐδόθησαν ἀναμνηστικές πλακέτες, εὐχαριστώντας αὐτούς, τά πρόσωπα τά ὁποῖα εἶχον ὁρισθεῖ ἀπό τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον, ἡ Δικηγόρος κ. Εὐτυχία Κουτσολιάκου ὁ ἐπί τῶν Δημοσίων Σχέσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως κ. Ἀνδρέας Λουδάρος καί ὁ ἰατρός κ. Ἰωάννης Τριανταφυλλίδης.

Τέλος ἡ ὅλη τελετή τοῦ ἐπισήμου γεύματος ἔκλεισε μέ τίς εὐχαριστίες τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου μας κ. Βικεντίου πρός τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀμερικῆς καί ἰδιαίτερα πρός τόν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀμερικῆς κ. Παΐσιον, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τήν ὅλην συντήρησιν τῶν γραφείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἐμεῖς κλείνοντες, εὐχαριστοῦμεν τόν Ἅγιον Θεόν, γιά τήν πρόνοιάν Του, νά ἀποστείλη εἰς τήν ἀπορφανεμένην Μητρόπολίν μας τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Αὐλῶνος κ. Βικέντιον, τοῦ ὁποίου καί εὐχόμεθα νά τόν καμαρώσουμε καί Μητροπολίτη Πειραιῶς.

Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Βάρκας
Ἱεροκήρυξ

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 1995

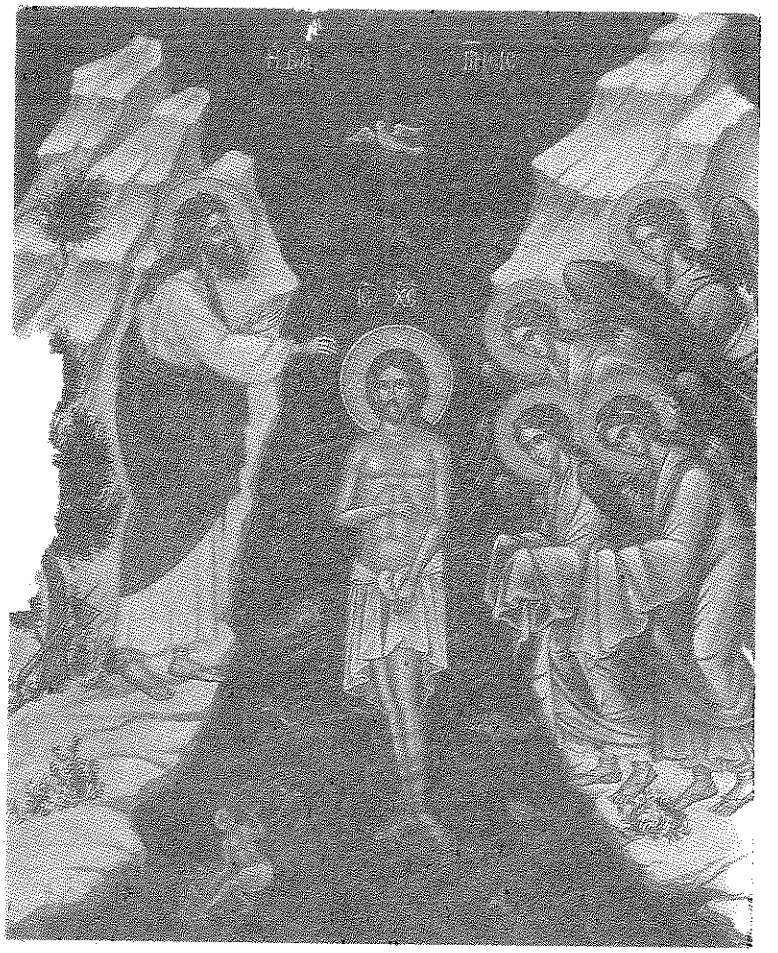

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε,
ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις.

Κατά τήν σήμερον ἡμέραν ἑορτήν τῶν Θεοφανείων, ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί ἐπανηγυρίσαμεν θριαμβευτικῶς, ὅπως ἀκριβῶς καί εἰς τόν Ἰορδάνην ποταμόν Ἱεροσολύμων, καί φυσικά εὑρισκόμεθα εἰς τήν πλεονεκτικήν θέσιν, ἀκολουθῶντας τό πάτριον ἑορτολόγιον, νά εὑρεθῶμεν καί ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ ὄχι μόνον μέ τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀλλά καί μέ ὅλον τόν ὀρθόδοξον κόσμον εἰς ὅλην τήν Ὑφήλιον. Εἰς ἄλλες σελίδες τῆς ὑπό ἔκδοσιν ἐφημερίδος μᾶς περιγράφεται ἡ θεία αὐτή ἑορτή, καί ἡ παροῦσα στήλη μένουσα πνευματικῶς ἑτοιμη, θά ἀναγράψει ὡρισμένα τινα ἀπό τήν ἑορτήν, διότι κάθε ἔτος ἐπιλαμβάνεται τοῦ θείου αὐτοῦ ἔργου καί θά δώσει δύο ἐπίσημα σημεία ἐν μεταφράσει τῆς ἁγίας ὑμνολογίας.

Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν ὅτι τά Θεοφάνεια ἤ ἡ ἐπιφανείσα Τριαδική Θεότης, πρό δύο χιλιάδες ἔτη ἐπεφάνη εἰς τόν Ἰορδάνη καί εἶναι αὐτή ἡ ὁποία κατευθύνει τήν ζωή μας καί μετά χαρᾶς καί ἡμεῖς κλίνομεν τόν αὐχένα πρό τοῦ θεσπεσίου τούτου γεγονότος. Ἐπειδή ἀκριβῶς καί τά Θεοφάνεια δέν ὑστεροῦν τίποτε εἰς ἁγίαν ὑμνολογίαν ὅπως καί τά Χριστούγεννα, εἶναι ἀδύνατον ἡ γραφίς μας νά μήν ἀναγράψει τινα, διά νά γνωρίσει τό ἀναγνωστικόν κοινόν τί σημαίνει Θεοφάνεια. Ναί μέν εἰς παρελθόντας χρόνους ἔχομεν γράψει πολλά διά τά ἅγια Θεοφάνεια ἀλλά ἔτσι νομίζομεν ζῶντες ἐν τῇ Ἐκκλησία εἶναι ἱερά ὑποχρέωσις νά ὑπερτονίσωμεν αὐτό τό γεγονός, διότι τό βλέπομεν ὁλοζώντανον νά λαμβάνει χώραν τώρα. Ἡ εὐχή τοῦ ἁγίου Σωφρονίου «μέ τό Σήμερον» μᾶς παρακινεῖ νά γράψωμεν αὐτά, διότι πιστεύομεν ἀκραδάντως, πώς ἡ ἐφημερίς μας ἐκφράζει τόν θεῖον παλμόν τῶν Γ.Ο.Χ. Συνεπῶς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί καί ἐμεῖς δημοσιεύοντας τήν μικράν αὐτήν πραγματείαν ἐν ἀγαλλιάσει καί ἱερῷ ἐνθουσιασμῷ ζῶμεν αὐτήν τήν θείαν ζωντανήν πραγματικότητα.

Ἐπιλέγομεν ἕνα σημαντικό μέρος τῆς Εὐχῆς ἡ ὁποία λέγεται κατά τόν ἁγιασμόν τῶν ὑδάτων, τοῦ ἁγιοτάτου Σωφρονίου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, τόν Ζ΄ μ.Χ. αἰῶνα, διότι ὅλα τά σημεία εἶναι σαφή καί εὔγλωττα καί μόνο σέ μερικά σημεία δίδομεν τήν Παράφρασιν.

«Σήμερον ὁ Ἄκτιστος ὑπό τοῦ ἰδίου πλάσματος βουλῇ χειροθετεῖται. Σήμερον ὁ Προφήτης καί Πρόδρομος τῷ Δεσπότῃ προσέρχεται, ἀλλά τρόμῳ παρίσταται, ὁρῶν Θεοῦ πρός ἡμᾶς συγκατάβασιν. Σήμερον τά τοῦ Ἰορδάνου νάματα εἰς ἰάματα μεταποιεῖται τῇ τοῦ Κυρίου παρουσία. Σήμερον ρείθροις μυστικοῖς πᾶσα ἡ κτίσις ἀρδεύεται. Σήμερον τά τῶν ἀνθρώπων πταίσματα τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου ἀπαλείφονται».

Σήμερον τά πταίσματα τῶν ἀνθρώπων ἐξαλείφονται μέσα στά ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου.

«Σήμερον ὁ Παράδεισος ἠνέωκται τοῖς ἀνθρώποις, καί ὁ τῆς Δικαιοσύνης Ἥλιος καταυγάζει ἡμῖν. Σήμερον τό πικρόν ὕδωρ, τό ἐπί Μωϋσέως τῷ λαῷ, εἰς γλυκύτητα μεταποιεῖται τῇ τοῦ Κυρίου παρουσία».

Σήμερον τό πικρό ὕδωρ τῆς Μερᾶς πού ἤπιαν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπί Μωϋσέως μεταστρέφεται σέ γλυκό νερό ἀπό τήν παρουσία τοῦ Κυρίου.

«Σήμερον τοῦ παλαιοῦ θρήνου ἀπηλλάγημεν καί ὡς νέος Ἰσραήλ διεσώθημεν· Σήμερον τοῦ σκότους ἐλυτρώθημεν, καί τῷ φωτί τῆς θεογνωσίας καταυγαζόμεθα. Σήμερον ἡ ἀχλύς τοῦ κόσμου καθαίρεται τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν».

Σήμερον ἡ ἁμαρτία τοῦ κόσμου καθαρίζεται κατά τήν Θεοφανίαν τοῦ Κυρίου.

«Σήμερον λαμπαδοφεγγεῖ πᾶσα ἡ κτίσις ἄνωθεν. Σήμερον ἡ πλάνη κατήργηται, καί ὁδόν ἡμῖν σωτηρίας ἐργάζεται ἡ τοῦ Δεσπότου ἐπέλευσις. Σήμερον τά ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει, καί τά κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ. Σήμερον ἡ ἱερά καί μεγαλόφωνος τῶν Ὀρθοδόξων πανήγυρις ἀγάλλεται. Σήμερον ὁ Δεσπότης πρός τό βάπτισμα ἐπείγεται, ἵνα ἀναβιβάσῃ πρός ὕψος τό ἀνθρώπινον. Σήμερον ὁ ἀκλινής τῷ ἰδίῳ οἰκέτῃ ὑποκλίνεται, ἵνα ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας ἐλευθερώσῃ».

Σήμερον αὐτός ὁ ὁποῖος κρατεῖ τά Σύμπαντα κλίνει τήν κεφαλήν ἐνώπιον δούλου διά νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τήν δουλεία.

«Σήμερον Βασιλείαν οὐρανῶν ὠνησάμεθα· τῆς γάρ Βασιλείας τοῦ Κυρίου οὐκ ἔσται τέλος».

Σήμερον ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί ἐξαγοράσαμεν τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν πού δέν ἔχει τέλος (αἰώνιον).

«Σήμερον γῆ καί θάλασσα τήν τοῦ κόσμου χαράν ἐμερίσαντο, καί ὁ κόσμος εὐφροσύνης πεπλήρωται. Εἴδοσάν σε ὕδατα, ὁ Θεός, εἴδοσάν σε ὕδατα καί ἐφοβήθησαν. Ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τά ὀπίσω, θεασάμενος τό πῦρ τῆς Θεότητος, σωματικῶς κατερχόμενον, καί εἰσερχόμενον ἐπ' αὐτόν».

Σήμερον ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τά ὀπίσω βλέπων ἀγωνιωδῶς τήν φωτιά τῆς θεότητος σωματικῶς νά μπαίνει εἰς τά ὕδατά του.

Ἐπικουρικῶς ἀναφέρομεν, ἐπειδή εἰς τό κάτωθι ἰδιόμελον τοῦ Ὄρθρου τῶν Θεοφανείων περιέχονται, πάντοτε ἐν πνεύματι ἁγίῳ, ὑψηλαί ἔννοιαι, ὁ ὑπογράφων ἐθεώρησε καλό νά τάς μεταφράσει πρός εὐκολίαν τοῦ ἀναγνώστου.

«Θεός Λόγος ἐπεφάνη ἐν σαρκί, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· ἵστατο βαπτισθῆναι ἐν Ἰορδάνῃ, καί ἔλεγεν πρός αὐτόν ὁ Πρόδρομος· Πῶς ἐκτείνω χεῖρα, καί ἅψωμαι κορυφῆς κρατούσης τά σύμπαντα; Εἰ καί ἐκ Μαρίας ὑπάρχεις βρέφος, ἀλλ' οἶδά σε Θεόν προαιώνιον· ἐπί γῆς βαδίζεις, ὁ ὑμνούμενος ὑπό τῶν Σεραφίμ· καί δοῦλος Δεσπότην, βαπτίζειν οὐ μεμάθηκα· Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Ὁ Θεός Λόγος ἐνεφανίσθη μέ σάρκα εἰς τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Στέκεται ταπεινός νά βαπτισθῆ εἰς τόν Ἰορδάνην ποταμόν καί ὁ Πρόδρομος ἐμποδίζων Αὐτόν ἔλεγε: Πῶς ἐγώ δοῦλος θά σηκώσω τό χέρι μου νά ἐγγίσω τήν κορυφήν, αὐτή πού κρατάει τά σύμπαντα; Ἄν καί φαίνεται τώρα Βρέφος τῆς Μαριάμ, σέ ξέρω ὡς Θεόν προαιώνιον, διότι βαδίζεις πάνω στήν Γῆ πού ζεῖς, ἐσύ ὁ ὁποῖος ἐξυμνεῖσαι ἀπό τά Σεραφίμ, διότι δοῦλος ὅπως ἐγώ δέν ἔχω μάθει νά βλέπω τόν Δεσπότη τοῦ Σύμπαντος νά βαπτίζεται. «Ἀκατάληπτε Κύριε, δοξασμένο νά εἶναι τό ὄνομά Σου. (Σκληρόν μάθημα γιά τούς Μονοφυσίτας Ἀρμενίους).

Εἶναι πολύ φυσικόν νά ἐκθειάζονται τοιαῦται ἱεραί δοξολογίαι πρός τόν Τριαδικόν μας Θεόν διότι ἡ γνησία ὀρθοδοξία πιστεύει ἀδίστακτα εἰς τήν ὕπαρξίν της καί ὅτι αὐτή κατευθύνει καί τήν παροῦσαν ζωήν ἀλλά καί τήν μέλλουσαν τήν ὁποία διακαῶς ἐπιθυμοῦμε Γράφων αὐτά τά ὀλίγα εὐχομαι ὁ ἀναγνώστης ὅπου καί ἄν βρίσκεται νά λάβη διά τῆς ζωῆς του τά ἀνάλογα ἠθικά καί δογματικά διδάγματα. ΓΕΝΟΙΤΟ.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1995

Τό δυναμικό παρόν της καί τήν ὁμολογιακή παρουσία της, ἔδωσε ἡ μαρτυρική Ἐκκλησία μας ἐκτός ἀπό τόν Πειραιά καί εἰς ἄλλα ἐπίνεια τῆς χώρας. Ἕνας χείμαρρος ἀγωνιζομένου λαοῦ κατέκλυσε τίς πόλεις Βόλου, Κορίνθου, Στυλίδος, Χαλκίδος, μά ἰδίως στή συμπρωτεύουσα Θεσ/νίκη, ὅπου μέ κάθε μεγαλοπρέπεια ἑωρτάσθη γιά μιά ἀκόμα χρονιά, ἡ μεγάλη ἑορτή τῶν Θεοφανείων.

Μήνυμα ἑνότητος καί ἀγάπης ἀπηύθηνε πρός πάντας, ὁ ἀκούραστος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος.

Οἱ Μοναχοὶ τῆς ἀκμαζούσης Ι.Μ. Ἀδελφοθέου, ἔδωσαν καὶ πάλιν τό παρόν, στόν λαμπρό ἑορτασμό.

Γιά μια ἄλλη χρονιά κλήρος καὶ λαός τῆς Ι.Μ. Θεσ/νίκης, μέ πρωτοπόρο τόν Παναγιώτατο Ποιμενάρχη της, ὡμολόγησαν ὅτι «Σήμερον τῶν ὑδάτων ἁγιάζεται ἡ φύσις».

Τήν πρωΐαν τῆς Κυριωνύμου ἡμέρας ἐτελέσθη πανηγυρική θεία λειτουργία εἰς τόν Ἱ. Ναό Γεννήσεως Χριστοῦ ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. κ.κ. Εὐθυμίου. Μετά τό πέρας τῆς θείας λειτουργίας, ἐψάλη ἐν κατανύξει, στό προαύλιο τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ὁ Μέγας Ἁγιασμός, καί ἐν συνεχεία ἐσχηματίσθη μεγαλειώδης λιτανευτική πομπή μέ κατεύθυνση πρός τήν θαλάσσια περιοχή τῆς Σαλαμίνος, γιά τήν κατάδυσι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τῆς ἱερᾶς πομπῆς προηγοῦντο αἱ φιλαρμονικαί μπάνται τῶν Δήμων Θεσ/νίκης, Νεαπόλεως καί Πολίχνης, ἀκολουθοῦσαν δέ νέοι καί νέες μέ παραδοσιακές τοπικές ἐνδυμασίες καί εὐζωνοι σημαιοφόροι. Στήν συνέχεια ἤρχοντο οἱ Μοναχοί τῆς Ἱ. Μ. Ἀδελφοθέου, αἱ Μοναχαί τῆς Ἱ. Μ. Παντανάσσης καί κατόπιν ἡ ἱερά Εἰκών τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου, βασταζομένη ὑπό νέων τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἐν συνεχεία ἤρχετο ὁ χορός τῶν ἱεροψαλτῶν, πού ἀπέδωσε ἐν κατανύξει τούς ἱερούς ὕμνους, ὁ ἱερός κλῆρος, μέ προεξάρχοντα τόν Παναγιώτατον, ὁ ὁποῖος ἡγεῖτο τῆς πομπῆς, τήν ὁποίαν ἀποτελοῦσαν, οἱ κρατικοί φορεῖς, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν γραμμάτων καί ὁ πιστός λαός τοῦ Κυρίου, πού παρά τό δριμύ ψῦχος καί τά χιόνια, ἔδωσε τό δυναμικόν παρόν του, διατρανώνοντας τήν πίστι του εἰς τήν πατρώα παράδοσι.

Τό ἐπιστέγασμα τῆς ἑορτῆς ἦτο, ὁ πλήρης ἀπό παλμό, ἀγάπης καί ἑνότητος λόγος τοῦ καταξιωμένου Ποιμενάρχου ἁγίου Θεσσαλονίκης καί ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τά θαλάσσια ὕδατα. Μετά τό πέρας τῆς καταδύσεως, μέ τά ἴδια μέτρα τάξεως καί εὐπρεπείας, ἡ ἱερά πομπή καί τό πλῆθος τοῦ κόσμου, ἐπέστρεψε εἰς τόν Ἱ. Ναόν ὅπου ὁ Παναγιώτατος εὐχαρίστησε ὅσους συνετέλεσαν εἰς τήν ἐπιτυχίαν τοῦ λαμπροῦ ἑορτασμοῦ, εὐχηθείς συνάμα ὅπως ἐν ὑγεία καί τοῦ χρόνου ἀξιωθοῦν τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς ἑορτῆς.

Ὁ Σεβ. Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, προεξῆρχε εἰς τόν λαμπρόν ἑορτασμόν τῶν Θεοφανείων, εἰς Χαλκίδα.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ἐν τοῖς ρείθροις βλέψας σε τοῦ Ἰορδάνου, βαπτισθῆναι θέλοντα, ὁ μέγας Πρόδρομος Χριστέ, ἐν εὐφροσύνη ἐκραύγαζεν· Ἦλθες ἐφάνης τό φῶς τό ἀπρόσιτον».

Καθ' ἕκαστον ἔτος ἡ «Φ.Ο.» γράφει ὀλίγα τινα διά τόν ἅγ. Ἰωάννην τόν Βαπτιστήν, διότι ἡ δευτέρα ἡμέρα μετά τά ἅγια Θεοφάνεια, ἀναγράφεται ἐν τῷ Συναξαρίῳ ὡς Σύναξις τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Οὗτος ὁ ἅγιος Ἰωάννης κατηξιώθη νά βαπτίση τόν Κύριο τῆς δόξης καί θεωρεῖται παρά τῆς Ἐκκλησίας ὡς Βαπτιστής καί Πρόδρομος.

Ἱστορικῶς ἀναφέρομεν πῶς ὅταν ὁ Κύριος ἠρωτήθη γιά τόν Βαπτιστήν, τόν ἀπεκάλεσε ὡς μέγιστον τῶν προφητῶν καί ἐν συνεχεία εἶπε ὅτι υἱοί τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν θά φθάσουν τά μέτρα νά εἶναι τόσον μεγάλοι ὅσον καί ὁ Ἰωάννης, διότι μέ τό Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ὅλοι ἀποκτοῦμε κατά χάριν θεϊκή ὑπόστασιν.

Ὁ Ἰωάννης, ὅταν εἶδε τόν Κύριον ἐρχόμενον πρός αὐτόν διά νά βαπτισθῆ, εἶπε μέ τρέμουσα φωνήν, ὅτι ἐγώ ἔχω ἀνάγκην ὑπό Σοῦ βαπτισθῆναι καί Σύ ἔρχη πρός μέ; (Ματθ. γ' 14). Καί ὁ Κύριος τοῦ ἐπρότεινε νά ἀφήσει αὐτή τήν ἄρνησι (δικαιολογία) καί νά Τόν βαπτίση, ὅπερ καί ἐγένετο. Καί ὡς γνωστόν ὁ Κύριος μετά τήν βάπτισίν του ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ Ἰορδάνου, καθ' ὅ ἀναμάρτητος.

Ἡ προσωπικότης τοῦ θείου Ἰωάννου ἐμφανίζεται εἰς ὅλα τά Εὐαγγέλια, διότι ἐκτός τῆς βαπτίσεως τοῦ Κυρίου, ἔκαμε καί ἱεραποστολικόν ἔργο κατά τήν δίχρονον πορεία τῆς ζωῆς του. Ὁ δέ μεγαλοφωνότατος Προφήτης Ἠσαΐας τόν ἀποκαλεῖ ὡς φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ὁ διαπρεπής ρήτωρ τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Καλλίνικος ἔχει ἐκτεταμένον λόγον διά τόν Ἰωάννην καί θά προσπαθήσουμε νά ἐπιλέξωμεν μερικά σημεία αὐτῆς τῆς πραγματείας, διά νά γνωρίσητε τό γλαφυρόν τοῦ λόγου τοῦ ρήτορος, καθώς ἐπίσης καί τό μέγα ἀνάστημα τοῦ Ἰωάννου Βαπτιστοῦ τό ὁποῖο πραγματεύεται.

« Μαρτύριον τούτου τηλαυγέστατον ἔχομεν τόν σήμερον ἐξυμνούμενον Βαπτιστήν Ἰωάννην, εἰς τήν ἐξιστόρησιν τοῦ ὁποίου ἀφιεροῖ ὁ Εὐαγγελιστής Μάρκος τήν ἀρχήν τοῦ Εὐαγγελίου του: Ἀρχή τοῦ Εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις: «Ἰδού ἐγώ ἀποστέλλω τόν ἄγγελόν μου πρό προσώπου σου». Διότι ποιός ποτε θά λησμονήση τόν Πρόδρομον, τοῦ ὁποίου τό πρόσωπον εἶνε τόσον στενῶς συνδεδεμένον μέ τοῦ Κυρίου τό πρόσωπον; Τίς ἐκ τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων δέν θά γεραίρη τόν σεμνόν ἄγγελον τῆς ἐρήμου μέ τήν ἡλιοκαῆ μορφήν καί τό ἀρρενωπόν ἦθος, τό καί ἐνώπιον τῶν τυράννων ἀκαμπτον; Ναί. Ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξε, κατά τήν περί αὐτοῦ προφητείαν τοῦ ἀρχαγγέλου, ὄχι ἁπλῶς μέγας, οὐδ' ἀνθρωπίνως μέγας, ἀλλά «μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου», μέγας ἐνώπιον αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπροσπελάστου Μεγαλειότητος. Μέγας κατά τήν κλῆσιν. Μέγας κατά τό κήρυγμα. Μέγας κατά τόν βίον. Καί τήν ἀλήθειαν ταύτην θέλω σήμερον νά διακηρύξω...

Διότι ἂν συνταράσσωνται περί τήν γέννησιν ἑνός πορφυρογεννήτου αὐλικοί καί μεγιστᾶνες καί ἂν κροτοῦν τηλεβόλα, ἀλλά διά τήν γέννησιν τοῦ Βαπτιστοῦ αἱ θεῖαι δυνάμεις εἰς κίνησιν ἐτέθησαν. Οὕτως ὁ Μαλαχίας, ὁ προφητεύσας τήν ἀπελευθέρωσιν τοῦ περιουσίου λαοῦ ἀπό τῆς αἰχμαλωσίας καί τήν ἐπιστροφήν του εἰς τήν γῆν τῶν πατέρων του, εἶδεν εἰς τάς προφητικάς του ὑψώσεις τόν ἀγγελιοφόρον τόν προπορευόμενον πρό προσώπου τοῦ Θεοῦ καί προπαρασκευάζοντα τάς ἠρειπωμένας ὁδούς τῆς Ἰουδαίας πρός τήν νέαν τῶν τέκνων τοῦ Ἰσραήλ ἐγκαθίδρυσιν: Ἰδού ἐγώ, λέγει ὡς ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἀποστέλλω τόν ἄγγελόν μου πρό προσώπου σου, ὅς κατασκευάσει τήν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου...

Ἀλλ' ὡσεί μή ἤρκει τοῦ Μαλαχίου ἡ πρόρρησις, καί ἰδού ἀρχαιότερος προφήτης, ὁ Ἠσαΐας, προσέθηκε τήν βροντεράν φωνήν του πρός χαρακτηρισμόν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τοῦ Προδρόμου. Ἀληθῶς. Εἰς τό 40όν κεφ. τῶν προφητειῶν του, ἔνθα μεταξύ ἄλλων ἀπαντοῦν καί τά σημαντικά ταῦτα: «Ἐπί ὄρους ὑψηλοῦ ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος τήν Σιών· ὕψωσον μέ δύναμιν τήν φωνήν σου ὁ φέρων τήν καλήν ἀγγελίαν εἰς τήν Ἱερουσαλήμ· εἰπέ εἰς τάς πόλεις Ἰούδα: ἰδού ὁ Κύριος, ὁ Κύριος ἔρχεται μετά ἰσχύος», εἰς τό κεφάλαιον, λέγω, τοῦτο ἀναγράφονται καί τά ἑξῆς: Φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ: ἑτοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τάς τρίβους αὐτοῦ. Εἰς τάς λέξεις ταύτας ἔχετε ἐμφανέστατα προφητευομένην οὐ μόνον τήν ἐρημικήν διαμονήν καί τό κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου, ὡς ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ θά ἴδωμεν, ἀλλά καί τήν ἀληθινήν κλῆσιν του. Κατά τόν Ἠσαΐαν, ὁ Ἰωάννης θά εἶνε, οὐδέν ἧττον, οὐδέν ἔλαττον, παρά φωνή. Φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Εἰξεύρετε, ἀδελφοί, πόση ἀπόστασις ὑπάρχει μεταξύ λόγου καί φωνῆς. Ἡ φωνή εἶναι ἄναρθρος· ὁ λόγος ἔναρθρος. Ἡ φωνή τύπτει ἁπλῶς τόν ἀέρα καί παράγει ἠχητικά κύματα, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐξωτερικεύει ἰδέαν· ὁ λόγος μεταδίδει ὑπό τόν ἦχον ἰδέας καί διανοήματα. Ἡ φωνή, ἐξερχόμενη ἀπό τό στόμα, πνίγεται εἰς τό κενόν· ὁ λόγος , διατρέχων τό κενόν, μένει εἰς τόν νοῦν τῶν ἀκουόντων καί ἀποταμιεύεται. Τί θά εἶνε λοιπόν ὁ Ἰωάννης; Μήπως ὁ ἐν ἀρχῇ ὢν Λόγος, ὁ Λόγος ὁ σάρξ γενόμενος, ὁ Λόγος ὁ τάς θείας ἰδέας εἰς τόν κόσμον μεταδώσας; Ὄχι. Λόγος εἶνε μόνος ὁ Ἰ. Χριστός· ὁ δέ Ἰωάννης θά εἶνε ἁπλῶς φωνή· φωνή, ἥτις οὐδέν νέον δόγμα θά φέρη· φωνή, ἥτις θά ἠχήση ἐπί τινα χρόνον εἰς τό κενόν καί θά σβεσθῆ ἐν τῷ μαρτυρικῷ αἵματι. Πλήν ὁποία φωνή; Μήπως νυστάζουσα καί ὑποτονθορύζουσα φωνή; Ὄχι· ἀλλά φωνή βοῶντος. Εἰς τήν δευτέραν λέξιν ἔχετε ἄλλον χαρακτηρισμόν τοῦ Προδρόμου: τόν ἀποστολικόν ζῆλον του. Ἡ ἀνθρωπότης ἦτο ἀπομεμακρυ-

σμένη ἀπό τοῦ Θεοῦ· ἦτο κωφή εἰς τάς οὐρανίους προσκλήσεις. Καί ἐχρειάζετο λοιπόν νά ὑψώση ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ σεντεορείαν τήν φωνήν του, νά ἐξερευχθῆ ὡς σάλπιγξ ἐγερτήριος κεραυνούς καί ἀστραπάς διά νά συγκινήση τήν ἀναλγησίαν τῶν συγχρόνων του...

Οὕτως ὡμίλει ὁ κήρυξ τῆς ἐρήμου. Καί κατόπιν τοιούτου φλογεροῦ κηρύγματος δέν εἶνε ἄπορον πῶς ἐξεπορεύετο πρός αὐτόν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καί οἱ Ἱεροσολυμῖται καί ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνη ποταμῷ, ἐξομολογούμενοι τάς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ἀλλά τήν πολλήν ταύτην συρροήν ἐξηγεῖ καί ἄλλος λόγος: ἡ ὄντως ἁγία ζωή τοῦ Ἰωάννου.

Αὐστηρότης βίου, διήκουσα μέχρις αὐταπαρνήσεως καί ἄκρα ταπεινοφροσύνη, ἰδού αἱ δύο ἐξοχώτεραι ἀρεταί, δι' ὧν τήν ἰσάγγελόν του πολιτείαν ὁ Βαπτιστής ἐλάμπρυνεν. Ἀνθρωθείς ἐν τῇ μονώσει καί τῇ προσευχῇ, καί μακράν τοῦ ἐπιπλάστου καί ὑποκριτικοῦ βίου τῶν πόλεων ζήσας, ἦν ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου καί ζώνην δερματίνην περί τήν ὀσφύν αὐτοῦ καί ἐσθίων ἀκρίδας καί μέλι ἄγριον».

Κατόπιν αὐτῶν τῶν ὑψηλῶν ρηματικῶν ἐξάρσεων τοῦ ὡς ἄνω ρήτορος, αἱ ὁποίαι ἐμποιοῦν ἰδιαιτέραν αἴσθησιν καί συγκίνησιν, ἃς παρακαλέσωμεν καί ἡμεῖς τόν Προφήτην Ἰωάννην καί Βαπτιστήν, νά μᾶς συμπεριλάβει μεταξύ ἐκείνων τῶν σωζομένων ἐνώπιον τοῦ θείου Κριτοῦ κατά τήν παλιγγενεσίαν.

Κ.Κ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Οἱ αἰῶνες διαδέχονται ἀλλήλους καί ὁ πέπλος τῆς λήθης καλύπτει τά περισσότερα γεγονότα, ἀλλά δέν εἶναι δυνατόν ὁ χριστιανικός κόσμος νά λησμονήση ποτέ τούς τρεῖς Μεγάλους Ἱεράρχας, Βασίλειον τόν Μέγαν, Γρηγόριον τόν Θεολόγον καί Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, τήν μνήμην τῶν ὁποίων ἐπιτελοῦμεν.

Μολονότι ἡ γῆ ἔχει κλείσει εἰς τούς κόλπους της σφικτά τούς τρεῖς τῆς Οἰκουμένης φωστῆρας τῆς ἐκκλησίας καί τῆς παιδείας, αἱ ψυχαί τῶν ὁποίων ἀναπαύονται εἰς τάς ἀγκάλας τοῦ οὐρανίου Πατρός, ἐν τούτοις ἡ ἀγαθότης, ἡ σοφία, καί ἡ ἀρετή των πλανᾶται καί θά πλανᾶται αἰωνίως εἰς τόν κόσμον.

Αἰῶνες ἔχουν συσσωρευθεῖ ἐπ' αὐτῶν, τά σώματά των ἐξέλιπον ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλά τό λαμπρόν τοῦ πνεύματός των διαχέεται ἄπλετον εἰς τήν ζωήν. Καί ἀληθῶς ποῖος θά λησμονήσει ποτέ τούς τρεῖς τούτους τῆς ἐκκλησίας πατέρας; ἀπό ποίαν ἀνθρωπίνην ψυχήν θά ἀποχωρισθῆ ἡ μνήμη τῆς τριάδος αὐτῆς τοῦ πνεύματος; πῶς θά κατορθώση ποτέ ὁ χρόνος νά ἐκριζώση ἀπό τάς καρδίας τήν ἀνάμνησιν τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἀγαθότητος τῶν ἀειμνήστων αὐτῶν Ἱεραρχῶν;

Ὅταν ὁ χριστιανισμός ἔγινε ἐπίσημη θρησκεία τοῦ Ρωμαϊκοῦ - Βυζαντινοῦ Κράτους, δέν ἔλλειψαν οἱ πολέμιοι τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἤρχησαν ἕναν νέον ἀγῶνα διά νά τόν κλωνίσουν. Τήν στιγμήν αὐτήν ἐχρειάζοντο σοφοί ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θά ἡρμήνευον τά Ἱερά κείμενα καί θά ἔθετον φιλοσοφικόν ὑπόβαθρον εἰς τήν δογματικήν χριστιανικήν διδασκαλίαν. Αἴφνης διέλαμψαν χριστιανοί θεολόγοι, ἑρμηνευταί καί ρήτορες, ἀπό τό στόμα τῶν ὁποίων ἔρρεε μέλι καί χρυσός καί ἀπό τό γράψιμό των, πολύχρωμαι φωταψίαι ἔλαμπον σάν προβολεῖς μέσα εἰς τήν κατασκότεινη νύκτα. Ὑπεράνω δέ ὅλων, μεγίστης ρητορικῆς δεινότητος, θεολογικῆς καταρτίσεως καί ἀνεξαντλήτου πίστεως, εὑρίσκοντο οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Οἱ τρεῖς αὐτοί γίγαντες τῶν γραμμάτων καί τῶν ἐπιστημῶν, ἀφοσιώθηκαν μέ ἀφάνταστον ζῆλον εἰς τήν χριστιανικήν θρησκείαν, καί μέ τόν ὁλοκάθαρον βίον τους, κατελάμπρυναν ταύτην. Ἡ ζωή των εἶναι ἕνας πολύμοχθος καί πολύπλευρος ἀγώνας, διά τήν ἐπικράτησιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν. Τά κηρύγματά των καί τάς διδασκαλίας των, ἀκολουθοῦν αἱ πράξεις τῆς ζωῆς των καί γίνονται αἰώνια πρότυπα πρός μίμησιν. Πτωχοί, δυστυχεῖς χριστιανοί, καταδιωκόμενοι ζητοῦν παρηγορίαν εἰς αὐτούς. Ἡ ἄπειρος ἀγάπη των ἐκχειλίζει δι' ὅλους.

Βλέπομεν τόν Μέγαν Βασίλειον ἱδρύοντα ἐξ ἰδίων, τό μέγα τῆς Καισαρείας πτωχοκομεῖον, τήν θρυλικήν του Βασιλειάδα, σύμβολον φιλανθρωπίας καί ἀγάπης, τήν ὁποίαν ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐνθουσιασθείς τήν ἐχαρακτήρισεν ὡς τό «τῆς εὐσεβείας ταμεῖον ἐν ᾧ νόσος φιλοσοφεῖται καί συμφορά μακαρίζεται καί τό συμπαθές δοκιμάζεται». Τόδο δέ ἦτο τό θάρρος των καί ἡ πρός τόν Θεόν ἀγάπην των, ὥστε ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅταν ὁ ἐπίτροπος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος Μόδεστος, ἠπείλει εἰς αὐτόν τήν δήμευσιν, τήν ἐξορίαν τά μαρτύρια καί τόν θάνατον, ὡς τιμωρίαν, κατά τῶν ἀτοπημάτων τῆς αὐλῆς, ἐπιθέσεών των. «Πάντα ταῦτα δέν φοβοῦμαι» ἀπήντησεν ἀτάραχος.

«Ἁρπαγήν τῆς περιουσίας δέν φοβεῖται ὁ μηδέν ἔχων, εἰ μή ὀλίγα τινά παλαιά ἐνδύματα καί τινα βιβλία· Ἐξορίαν δέν γνωρίζω, διότι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶμαι ὡς παρεπιδημῶν ξένος· μαρτύρια δέν δύνανται νά ἐπιβληθῶσιν εἰς τό ἀσθενές τοῦτο

σῶμα, τό ὁποῖον δύναται ἡ πρώτη νά καταστρέψη προσβολή· ὁ δέ θάνατος ἑνώνει με μετά τοῦ Θεοῦ καί πληροῖ πάσας τάς εὐχάς μου. Ἡμεῖς εἴμεθα, προσέθηκεν, ἐν πᾶσι πραεῖς καί ταπεινοί, οὐ μόνον πρός τόν αὐτοκράτορα, ἀλλά καί πρός τόν ἐλάχιστον τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὅταν πρόκειται περί τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, δέν πτοούμεθα. Πῦρ καί ξίφος καί θῆρες καί οἱ τάς σάρκας τέμνοντες ὄνυχες, τρυφή μᾶλλον ἡμῖν εἰσιν ἢ κατάπληξις. Ἀκουέτω ταῦτα ὁ Βασιλεύς».

Ὁποία γενναιότης, ὁποῖα ὑψηλά αἰσθήματα! Ἡ γενναία, ἀπαράμιλλος αὕτη ἀπάντησις, ἐλύγισε τήν σκληράν καρδίαν τοῦ Βασιλέως καί ἠθώωσε τόν Βασίλειον τόν ὑπέρμαχον αὐτόν τῆς θρησκείας.

Ὁ ἀσκητικός βίος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, αἱ συνεχεῖς φροντίδες του διά τό ποίμνιόν του, ἡ διδασκαλία του, ἡ μελέτη, ἡ λύπη του διά τάς ἐκκλησιαστικάς διαμάχας καί ταραχάς, ἐκλόνισαν τήν ὑγείαν του καί τόν ὡδήγησαν προόρως εἰς τόν τάφον.

Ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον τό ἔτος 379 εἰς ἡλικίαν 49 ἐτῶν. Ἡ ἐκκλησία τόν ὀνόμασε δικαίως μέγαν.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μέ τήν μεγάλην του μόρφωσιν, μέ τήν ἀγάπην του εἰς τήν ἐκκλησίαν μέ τόν ὑπέρμετρον ζῆλον του εἰς τήν χριστιανικήν πίστην, μέ τόν ἀκοίμητον πόθον του εἰς τήν ἀλήθειαν καί μέ τήν φιλανθρωπικήν του δρᾶσιν ἔγινε ὀνομαστός. Μέ ἰδιαίτερον ζῆλον ἐπεδόθη εἰς τήν συγγραφικήν ἐργασίαν καί ἀνεδείχθη ἕνας ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων. Σέ μίαν ἐπιστολήν του πρός τόν νεοεκλεγέντα ἐπίσκοπον Δοαρῶν Καπαδοκίας Εὐλάλιον, συνοψίζει ὡς ἑξῆς τά καθήκοντα τοῦ ἐπισκόπου. «Τό ἀπολωλός ἐκζήτει, τό ἀσθενές ἐνίσχυε, τό· ἰσχυρόν φύλασσε». Εἰς τούς λόγους του διακρίνεται ἡ μόρφωσίς του, ἡ θετικότης του, ἡ προσήλωσίς του εἰς τό καθῆκον καί εἰς τήν ἀγάπην. Αὐτός ἐν ὀλίγοις ἦτο ὁ Γρηγόριος ὁ ὁποῖος διά τήν μεγάλην του θεολογικήν μόρφωσιν, διά τήν ρητορικήν του δεινότητα καί διά τήν συγγραφικήν του βαθύτητα καί δεξιοτεχνίαν ὠνομάσθη Θεολόγος. Ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον τό ἔτος 390 εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν.

Τήν τέχνην ὅμως τοῦ λόγου, τήν ὑπέροχον ρητορικήν κατεῖχεν εἰς βαθμόν ἀνυπολόγιστον ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ὁ μελίρρυτος οὗτος Ἱεράρχης, ἀπό τοῦ ἄμβωνος ὁμιλῶν, ἄφηνε νά χύνεται εἰς τά παρακολουθοῦντα πλήθη ὁ ποταμός τῆς ἀνεξαντλήτου διανοίας του.

Σπουδαιότατος ρήτωρ, ὀνομαστός διά τήν εὐγλωττίαν του διά τοῦτο ὠνομάσθη καί Χρυσόστομος. Ἀφοσιωμένος ψυχῇ τε καί σώματι εἰς τόν Θεόν, περιεφρόνει πάντα τά ἐπίγεια ἀγαθά θεωρῶν αὐτά ὡς μάταια. Μέ τά θαυμάσια κηρύγματά του ἐνέπνεεν εἰς τήν κοινωνίαν τό συναίσθημα τῆς φιλαλληλίας καί τῆς ἀλληλεγγύης. Ἀνέπτυξεν μεγάλην φιλανθρωπικήν δρᾶσιν καί συνιστοῦσε εἰς τούς πλουσίους νά βοηθοῦν τούς ἔχοντας ἀνάγκην. Ἐκαυτηρίαζεν τήν φιλαργυρίαν, τήν πλουτομανίαν, τήν ἀκολασίαν καί κατεδίκασεν τήν πολυδάπανον καί ἀκόλαστον ζωήν τῶν πλουσίων. Ἐλέγχων τήν ματαιοδοξίαν τοῦ πλούτου ὁμιλεῖ:

«Βάλλε, θνητέ, εἰς τόν νοῦν σου τῶν ἀσεβῶν, τῶν πλεονεκτῶν, τῶν ἀδίκων πλουσίων τάς τραπέζας, τά μύρα, τά ἀρώματα, μετά τόν θάνατον ὅλα σποδός, ὅλα τέφρα καί κόνις, θρῆνοι καί ὀδυρμοί χωρίς πλέον νά δύναται κανείς νά βοηθήση τήν ἀπελθοῦσαν ψυχήν, τότε ἐξελέγχεται ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ. Ὅτε δέ ὁ πανίσχυρος πρωθυπουργός Εὐτρόπιος κατόπιν στάσεως καθηρέθη τῆς ἐξουσίας καί καταδιωκόμενος κατέφυγεν εἰς τήν ἐκκλησίαν, ὑπό τήν σκέπην τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχου Χρυσοστόμου, ἐναντίον τοῦ ὁποίου πολλάκις εἶχεν καταφερθεῖ, στενάζοντος καί ἱκετεύοντος σωτηρίαν, ὁ Χρυσόστομος ἀμνησίκακος, ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς ἀγάπης του, ἔσωσεν αὐτόν ἀπό τούς ὄνυχας τῶν διωκτῶν του καί ὁμιλῶν ἐν τῷ ναῷ πρός αὐτόν, «Ματαιότης ματαιοτήτων, τοῦ εἶπεν, τά πάντα ματαιότης! πού εἶναι τώρα ἡ λαμπρά στολή τῆς ὑπατείας; ποῦ αἱ φαιδραί λαμπάδες ποῦ οἱ κρότοι καί οἱ χοροί καί αἱ εὐωχίαι καί αἱ πανηγύρεις; ποῦ οἱ στέφανοι καί τά παραπετάσματα καί ὁ θόρυβος τῆς πόλεως καί αἱ ἐπεμφημίαι εἰς τάς ἱπποδρομίας καί αἱ κολακεῖαι τῶν θεατῶν. Πάντα ἐκεῖνα ἐχάθησαν καί ἄνεμος πνεῦσας τά μέν φύλλα ἀθρόως κατέρριψε, γυμνόν δέ μᾶς ἔδειξε τό δένδρον τό σαλευόμενον ἀπό τήν ρίζαν του. Ἐπί ὁλόκληρα ἔτη ἐδίδασκεν διά τῶν ὁμιλιῶν του, τήν πίστην πρός τόν Θεόν, τήν εὐσέβειαν, τήν ὑπακοήν εἰς τάς Ἀρχάς, τήν ἀποφυγήν τῶν ὅρκων, τῆς μέθης, τῆς πολυτελείας καί ἄλλων κακῶν. Οἱ λόγοι του σαγηνεύουν, μαγεύουν καί κατακτοῦν. Ποῖα ἀνθρωπίνη δύναμις θά ἠδύνατο νά ἀντισταθῇ εἰς τήν θείαν γλῶσσαν τοῦ Χρυσοστόμου; ὅπως ὑπῆρξε ὁ θερμός προστάτης τῶν ἀδικουμένων, οὕτω ἐστιγμάτιζεν μετά θάρρους καί τόλμης, τόν ἔκλυτον βίον τῆς αὐλῆς, τήν χλιδήν καί τήν πολυτέλειαν τῶν πλουσίων καί τήν αἰσχράν διαγωγήν τοῦ κλήρου. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη πολιτεία τοῦ Χρυσοστόμου ἀπέναντι τῶν κρατούντων, ἐδημιούργησε ἀντίδρασιν, ἥτις τόν ὡδήγησε δύο φοράς πρός τήν ἐξορίαν ὅπου ἀπό τάς ταλαιπωρίας, στερήσεις καί κακουχίας ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον εἰς τά Κόμανα τοῦ Πόντου τήν 14ην Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 407.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἐσυνέχισαν τόν βίον των οἱ τρεῖς οὗτοι ἰδανικοί Ἱεράρχαι. Ἡ ζωή των ὑπῆρξεν μία διαρκής πάλη κατά τῆς κακίας, τῆς διαφθορᾶς καί τοῦ ψεύδους. Ἡ ἠθική, ἡ ἀρετή, ἡ τιμιότης,

ἐπάλεσε πρός τήν ἀνηθικότητα, τήν κακίαν καί τήν ἀτιμίαν.

Ἀλλά οὗτοι δέν ὑπῆρξαν μόνον τῆς ἐκκλησίας οἱ ἀσάλευτοι πύργοι, δέν ὑπῆρξαν μόνον τῆς ὀρθοδοξίας μεγάλοι διδάσκαλοι, ἀλλά ὑπῆρξαν καί οἱ στυλοβάται τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ὑπεράσπισαν καί ὑπεστήριξαν τόν Ἑλληνισμόν διά τῆς αὐτοθυσίας των καί τῆς ἀφωσιώσεώς των, ἀνεδείχθησαν παιδαγωγοί καί ποδηγέται αὐτῆς. Διά τῆς γλώσσης δέ τῆς Ἑλληνικῆς, τῶν ἰδεῶν καί τῶν αἰσθημάτων των, ἐτόνωσαν τήν Ἐθνικήν συνείδησιν. Ταπεινόφρονες, ἀγαθοί, ἐκπληροῦντες τάς θείας των ὑποχρεώσεις, ἔσβυσαν μίαν ἡμέραν, οἱ λαμπροί τῆς οἰκουμένης ἥλιοι. Ἀλλά τό φῶς των οὐδέποτε θά παύση νά φωτίζη τόν κόσμον. Καί ὅταν ὁ χρόνος φέρει εἰς τόν κόσμον τήν ἐπέτειον τοῦ θανάτου των, τά χείλη κάθε καλοῦ χριστιανοῦ θά ἀνοίγουν καί κάποιος ὕμνος θά ἐξέρχεται, εἶναι ὁ ὕμνος τῆς εὐγνωμοσύνης πρός τούς τρεῖς αὐτούς ἡλίους. Ἡ ἐκκλησία τούς κατέταξε μεταξύ τῶν ἁγίων.

Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντής
Πρωτονοτάριος

... ΩΣ ΕΥΠΑΡΕΣΤΗΤΕ ...

Πρόξενος ἰδιαιτέρας χαρᾶς, ἀποτελεῖ διά τόν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, τό γεγονός τῆς ἐπανένταξις εἰς τούς κόλπους τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῶν Ἱ. Μονῶν Ὁσ. Εἰρήνης Χρυσ/ντου Καρελᾶ, Παναγίας Κανάλας Α. Λιοσίων, Ἁγ. Τριάδος Ν. Λιοσίων καί Ἁγ. Ἄννης εἰς Ἀμπελάκια Σαλαμίνος μετά τῶν ὁμωνύμων ὀρφανοτροφείων των.

Τό γεγονός αὐτό τό ὁποῖο ὀφείλεται χάρις εἰς

Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Ἀμερικῆς κ. Παΐσιος καί Ἀχαρνῶν καί Νέας Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος εἰς τόν ἱερόν Ἡσυχαστήριον «Παναγία ἡ Κανάλα» κατά τό πανηγυρικόν Ἀρχιερατικόν Συλλείτουργον.

τήν φιλοτιμίαν ἑνίων ἀρχιερέων καί δή τῶν Ἀμερικῆς Παϊσίου, Χίου Στεφάνου, Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου καί Αὐλῶνος Βικεντίου, ἐπροξένησε μεγάλη χαρά εἰς ὅλο τό πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ., ἐπικυρώνοντας τό ὅτι, ἡ Ἐκκλησία διαχρονικῶς δεομένη διά τήν εὐσταθείαν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, δύναται νά κατορθώση τήν ἑνότητα τῆς πίστεως καί τήν κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀνά πᾶσαν ὥραν καί στιγμήν.

Ἡ «Φ.Ο.» μή ἔχοντας ἄλλο λόγο, χαιρετίζει τήν ἐπανένταξι τῶν Ἱ. Μονῶν διά τοῦ ΩΣ ΕΥΠΑΡΕΣΤΗΤΕ.

Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Ἀττικῆς καί Μεσαρίδος κ. Ἀντώνιος Ἀμερικῆς κ. Παϊσιος, Χίου κ. Στέφανος καί Αὐλῶνος κ. Βικέντιος, ἐπευλογήσαντες δι' ἀρχιερατικοῦ συλλειτούργου τήν ἐπανένταξιν τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Καρελᾶ εἰς τήν Κανονικήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

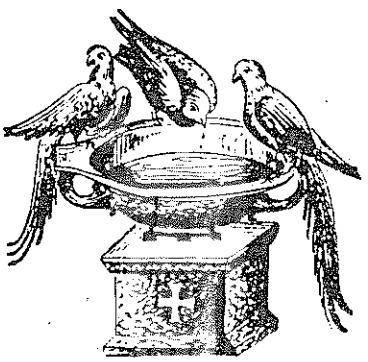

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταί Ἐξωτερικού: Ἐπειδή τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διά τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολύ ὑψηλόν παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοί φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τάς συνδρομάς των, διά νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΕΥΧΑΙ

Ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τοῦ Μεγάλου Ὁσίου Εὐθυμίου, ἀποστέλλονται ἐγκάρδιαι εὐχαί εἰς τόν ἑορτάζοντα ἐν Θεσσαλονίκη τά ὀνομαστήριά του Ἀρχιερέα κ. Εὐθύμιον. Ἡ «Φ.Ο.» ἔχουσα προσωπικούς δεσμούς μέ τόν ἑορτάζοντα Μητροπολίτη νομίζει πῶς αἱ λίγαι γραμμαί πού γράφονται γι' αὐτόν εἶναι ἀνεπαρκεῖς. Καί τοῦτο διότι, ὁ ἐκλεκτός πνευματικός πατήρ, τυγχάνει νά εἶναι Γεν. Γραμματεύς τοῦ Σωματείου «Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε.», παραστάτης καί συνεργάτης εἰς ὅλα τά καθημερινά διατρέχοντα τοῦ Σωματείου μας. Ἐζητήσαμε ἀπό τόν ἑορτάζοντα νά μᾶς ἀποστείλη σχετικόν δημοσιογραφικόν ὑλικόν, τά τῆς πανηγύρεώς του, διότι ὡς γνωστόν ἡ Θεσ/νίκη ὡς συμπρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἶναι δεύτερο πνευματικό κέντρον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἡ «Φ.Ο.» ἐκφράζει θερμάς εὐχάς, γιά τά ὀνομαστήρια τοῦ σεβαστοῦ Ἀρχιερέως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου καί εὐχεται εἰς αὐτόν μακροημέρευσιν καί θετικήν παράστασιν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ.

Ἡ «Φ.Ο.» εὐχεται ἐκ καρδίας εἰς τόν ἄγοντα τά ὀνομαστήριά του, Σεβ. Μητροπολίτην Γ.Ο.Χ. Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας Κύριον Ἀθανάσιον, ἔτη πολλά, καί μακροημερεύοντα, σῶον ἔντιμον καί ὀρθοτομοῦντα τόν Λόγον τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 38.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 38.28.280
Ὁ Πρόεδρος Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς
Συντάσσεται ὑπό Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 - Ἀθήναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμάς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 61/9-1-1995 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἡμετέρου Σωματείου, προσκαλοῦνται τά μέλη αὐτοῦ, εἰς τήν ἐτησίαν τακτικήν Γεν. Συνέλευσιν, τήν 15ην Μαρτίου 1995 (ν. ἡμ.), ἡμέραν Τετάρτην καί ὥραν 3ην μ.μ., ἐν τοῖς Γραφείοις του (Ἀθῆναι, Κάνιγγος 32), μέ θέματα Ἡμερησίας Διατάξεως:

1. Ἐπικύρωσις τῶν Πρακτικῶν τῆς προηγουμένης ἐτησίας τακτικῆς Γεν. Συν/σεως.
2. Λογοδοσία τοῦ Δ.Σ. ἐπί τῶν πεπραγμένων αὐτοῦ χρήσεως 1994.
3. Ἀνάγνωσις τῆς Ἐκθέσεως τῆς Ἐξελ. Ἐπιτροπῆς χρήσεως 1994.
4. Ἔγκρισις τοῦ Ἀπολογισμοῦ χρήσεως 1994.
5. Ψήφισις τοῦ Προϋπολογισμοῦ χρήσεως 1995.
6. Διενέργεια ἀρχαιρεσιῶν πρός ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί νέας Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Εἰς περίπτωσιν μή ἐπιτεύξεως τῆς νομίμου ἀπαρτίας, θά πραγματοποιηθῆ ἡ Συν/σις τήν ἑπομένην Τετάρτην, 22αν Μαρτίου (ν. ἡμ.) καί ὥραν 3ην μ.μ., εἰς τόν αὐτόν τόπον καί μέ τά αὐτά θέματα Ἡμερησίας Διατάξεως, ἄνευ νέας Προσκλήσεως, ὅσα καί ἂν παραστῶσιν μέλη.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νά ἐκλεγοῦν ὡς μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Ἐξελ. Ἐπιτροπῆς, ὀφείλουν νά ὑποβάλλουν τῷ Προέδρῳ, ἐν τοῖς Γραφείοις, δήλωσιν ὑποψηφιότητος ἓξ ἡμέρας πρό τῆς χρονολογίας τῆς συγκλήσεως τῆς Συνελεύσεως, ἤτοι μέχρι καί τῆς 9ης Μαρτίου 1995 (ν. ἡμ.), ἡμέρας Πέμπτης καί ὥρας 2ας μ.μ., συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 21γ τοῦ Καταστατικοῦ, διά τήν ἔγκαιρον σύνταξιν τοῦ Πίνακος τῶν Ὑποψηφίων καί ἐκτύπωσιν τῶν ψηφοδελτίων. Ἀρμόδιος πρός παραλαβήν τῶν δηλώσεων ὑποψηφιότητος, ὁ ὑπάλληλος κ. Κων/νος Κατσαγώνης.

Πρός διευκόλυνσιν τῶν ὑποψηφίων θά ὑπάρχει ἔντυπον, πρός συμπλήρωσιν καί ὑπογραφήν. Ἐκπρόθεσμος δήλωσις δέν θά γίνεται δεκτή.

ΔΙΑ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
κ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Η ΑΡΕΤΗ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

Μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἀρετές πού πρέπει νά ἔχει κάθε ὀρθόδοξος χριστιανός εἶναι καί ἡ ταπείνωση.

Εἶναι τό θεμέλιο ὅλων τῶν ἀρετῶν, ἡ ἀρετή τῶν ἁγίων.

Εἶναι ἡ ὑπερφυσική ἀρετή, ἡ βάση τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Πῶς ἀποκτᾶται.

1) Μέ τήν αὐτογνωσία.

Ἡ αὐτογνωσία εἶναι ἡ βάση τῆς ταπεινώσεως. Αὐτός πού γνωρίζει βαθιά τόν ἑαυτόν του ἀναγνωρίζει καί τήν μηδαμινότητά του.

Ἐκεῖνος πού δέν γνωρίζει τόν ἑαυτό του καί δέν ταπεινώνεται γίνεται ἐγωϊστής, ὑπερήφανος, ὑπερφίαλος.

Ἡ αὐτοεξέταση θά μάς φέρνει μπροστά μας στά σφάλματα καί στίς ἀδυναμίες μας.

2) Μέ τήν ἀναγνώριση τῆς ἀνωτερότητας τῶν ἄλλων.

«Ἐνθυμοῦ πάντοτε ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὑπερτεροῦν στήν ἀρετή, γιά νά βλέπεις πῶς εἶσαι κατώτερος». Ἅγ. Ἰσαάκ ὁ Σῦρος.

3) Ἄλλο σκαλοπάτι ἀνώτερο εἶναι ὅταν σέ παραμερίζουν, παραθεωροῦν, περιφρονοῦν καί καταφρονοῦν οἱ ἄλλοι.

4) Μέ τό νά μήν ἀποδίδεις τίποτε στόν ἑαυτό σου, παρά μόνο ὅλα στό Θεό. «Τί δέν ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες, εἰ δέ καί ἔλαβες τί καυχᾶσαι ὡς μή λαβών». Α. Κορινθ. δ΄ 7.

5) Μέ τήν προσευχή.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐκ φύσεως τόν ἐγωϊσμόν. Μέ τήν προσευχή φεύγει, ἀπομακρύνεται, τό ἐγώ καθαρίζεται ἡ ψυχή.

« Προσευχή ταπεινοῦ νεφέλας διῆλθεν». Σοφ. Σειράχ 35, 21.

6) Μέ τά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ἐξομολόγηση, ἡ ἀληθινή καί τέλεια ὄχι ἡ ἐπιφανειακή καί βιαστική εἶναι σάν ἕνας ἄλλος κηπουρός πού σκάβει νά βρεῖ πέτρες παθῶν, ζιζάνια ἀδυναμιῶν, ἀγκάθια ἐγωισμοῦ.

Ἡ Θ. Κοινωνία ἔρχεται νά κατακαύσει τά ριζίδια καί τούς κρυφούς σπόρους τῆς ὑπερηφανίας, εἶναι «φάρμακο ἀθανασίας, ἀντίδοτο τοῦ μή ἀποθανεῖν».

Χρειάζεται νά ἔχουμε.

- Ταπείνωση στίς σκέψεις.

· Ὅλα εἶναι δῶρα καί δάνεια τοῦ Θεοῦ.

- Ταπείνωση στούς λόγους.

Ἡ ταπεινή πεποίθηση σχηματίζεται μέ τή σκέψη καί ἐκφράζεται μέ τή γλώσσα, τούς λόγους. Ὅποιος ταπεινώνεται ἐσωτερικά, ἡ ταπείνωση θά εἰσέλθει στή ζωή καί τά λόγια.

- Ταπείνωση στίς πράξεις.

Σέ ὅλες τίς πράξεις καί ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας.

Ἤρεμος καί ὅταν σέ περιφρονοῦν, ὑβρίζουν, κατακρίνουν, συκοφαντοῦν.

Προσεύχου γι' αὐτούς πού σέ ταπεινώνουν.

Καρποί τῆς ταπεινώσεως.

Ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ ἁλυσίδα πού ἐξαρτόνται ὅλες οἱ ἀρετές.

1. Χορηγεῖται ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ταπεινός δέχεται πάντοτε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. «Ὁ Θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δίδοσι χάριν». Παροιμ. 3, 34.

«Στολή τῆς θεότητος ἡ ταπείνωση καί ὁμοιοῦται μέ τόν Θεόν ὁ ταπεινός» Ἅγ. Ἰσαάκ ὁ Σῦρος.

«Τόπος ἀναπαύσεως τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ψυχή τοῦ ταπεινοῦ». Ὅσιος Θεόδωρος.

«Μέ τήν ταπείνωση γίνεται ὁ ἄνθρωπος, κατοικία τοῦ Θεοῦ». Ὅσιος Βαρσανούφριος.

2. Δίνει εἰρήνη, γαλήνη, ἡρεμία, πραότητα.

3. Ἐξασφαλίζει δόξα.

«Μακάριοι οἱ πτωχοί τῷ πνεύματι». Ματθ. ε΄ 3.

«Ὁ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται». Ματθ. κγ΄ 12.

4. Ἡ ταπείνωση εἶναι ἰσχυρός πύργος κατά τοῦ ἐχθροῦ.

5. Καταλύει τά πάθη καί διαλύει τά ἁμαρτήματα. Χαρίζει δύναμη, σοφία, διάκριση, ἀγάπη. Ὁ ταπεινός εἶναι ὁ δυνατώτερος τῶν δυνατῶν.

Τό μεγαλύτερο ὑπόδειγμα ταπεινώσεως εἶναι ὁλόκληρη ἡ ζωή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τή φάτνη μέχρι τό Σταυρό. Μετά ἔρχονται τά παραδείγματα τῆς Παναγίας, Μητέρας τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων, Ἀσκητῶν καί ὅλων τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ.

Κανείς τους δέν εἶπε ὅτι εἶναι ἅγιος ἀλλά θεωροῦσαν τούς ἑαυτούς των, τούς πιό ἁμαρτωλούς. Ἔλεγαν στούς μαθητές τους ἐσεῖς θά πᾶτε στόν οὐρανό, ἐγώ δέν τό ἀξίζω.

Πραγματικά μεγάλος εἶναι ἐκεῖνος πού ἀναγνωρίζει τήν μικρότητά του. Ὅσο πιό ψηλά ἀνεβαίνει κανείς τόσο ταπεινώνεται.

Ἡ ταπείνωση εἶναι ἕνας βασανισμός, εἶναι μιά συνεχής μετάνοια, μιά διαρκής αὐτομομφή.

Ἡ ταπείνωση ἀπαιτεῖ ἀγῶνα καί συνέπεια, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος συνιστᾶ: «τήν ταπεινοφροσύνη ἐγκομβώσασθε». Α Πέτρου 5 5 καί ὁ Ὅσιος Φιλόθεος παροτρύνει «νά ἐνδυθοῦμε τήν ταπείνωση πού εἶναι ἡ δεσποτική στολή».

Κ. ΛΑΣΚΩΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΣ ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝ ΤΡΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΠΟΡΕΙΑ» ΙΑΝ. 1995, ΤΕΥΧ. 1:

1. ΕΛΠΙΔΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ὁ χρόνος εἶναι συνυφασμένος μέ τή φθορά καί τό θάνατο. Ἡ κάθε ἡμέρα εἶναι καί ἕνα ἀκόμη βῆμα, πού ὁδηγεῖ στό τέλος αὐτῆς τῆς ζωῆς. Θά ἔπρεπε λοιπόν ἡ πρωτοχρονιά, ὡς τό τέλος ἑνός ὁλόκληρου χρόνου καί ἡ ἔναρξη ἑνός ἄλλου, νά ἔχει ἀπαισιόδοξο χαρακτήρα. Ἡ πραγματικότητα ὅμως κάθε ἄλλο παρά φανερώνει κάτι τέτοιο. Γιατί βλέπουμε οἱ ἄνθρωποι νά ἑορτάζουν καί νά διασκεδάζουν τήν ἡμέρα αὐτή. Πολλοί μάλιστα ξαγρυπνοῦν στό «γλέντι».

Πῶς ἐξηγεῖται τό φαινόμενο αὐτό; Μιά πρώτη ἐξήγηση εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀγνοοῦν τό γεγονός τοῦ θανάτου, ὄχι βεβαίως μέ τήν ἔννοια τῆς καθαυτήν γνώσεως, ἀλλά τήν ὑπαρξιακή: παρακάμπτουν τόν προβληματισμό τοῦ θανάτου γιά τόν ἑαυτό τους. Τόν βλέπουν κάτι πολύ μακρινό καί πάντως... ὄχι γιά ἐκείνους. Αἰτία εἶναι ὅτι ὁ κόσμος εἶναι πολύ βολικός γι' αὐτούς. Γιατί νά δέχονται λογισμούς ἀπωλείας του; Ἔτσι κινοῦνται αὐτοί σ' ἕνα ἐπίπεδο ψευδαισθήσεων καί διαμορφώνουν συμπεριφορά αἰώνιου καί ἀθάνατου ἀνθρώπου.

Μιά δεύτερη ἐξήγηση εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι βεβαίως λαμβάνουν ὑπόψη τήν κυριαρχία τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου μέσα στό χρόνο, μά προσπαθοῦν νά συμφιλιωθοῦν μέ τήν ἰδέα τοῦ θανάτου, θεωρώντας τον κάτι τό «φυσικό». Συνεπῶς ἡ σκέψη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων διαμορφώνεται ὡς ἑξῆς: «Τό διάστημα πού μοῦ ἀπομένει νά ζήσω, ἄς τό γλεντήσω». Εἶναι αὐτονόητο ὅτι καί ἡ παραπάνω θεώρηση εἶναι καθαρά θεώρηση πρακτικῆς ἀθεΐας: δέν ὑπάρχει καί ἐδῶ καμμία προοπτική μετανοίας. Εἶναι ἀναμφιβόλως παραλλαγή τοῦ «φάγωμεν καί πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν» (Α΄ Κορ. 15, 32).

Ὑπάρχει ὅμως καί ἡ χριστιανική ἐξήγηση, πού κινεῖται σ' ἐντελῶς διαφορετική βάση ἀπό τίς προηγούμενες. Κατ' αὐτήν ἡ πρωτοχρονιά εἶναι γεγονός χαρμόσυνο, τῆς ὁποίας τό πανηγυρικό στοιχεῖο, ἐκφράζεται μέ τίς δοξολογίες πού γίνονται στούς ναούς, διότι: α) Τό πέρασμα τοῦ χρόνου φέρνει τούς πιστούς πιό κοντά στόν ἀγαπημένο τούς Κύριο, ἐφόσον ὁ θάνατος, ὡς τό πέρασμα στήν ὄντως ζωή θά τούς φέρει σέ πλησιέστερη σχέση μέ Ἐκεῖνον. Ἀναφερερόμαστε ἐδῶ στήν προσμονή τῶν ἁγίων, ὅπως φαίνεται γιά παράδειγμα ἀπό τά λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «ἐπιθυμῶ εἰς τό ἀναλῦσαι καί σύν Χριστῷ εἶναι» (Φιλ. 1, 23), ἀλλά καί ἀπό τή ρήση τοῦ θεοπνεύστου ἀσκητικοῦ διδασκάλου ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, ὅταν λέγει: «ἅγιος εἶναι ἐκεῖνος πού ἐπιθυμεῖ κάθε ὥρα τό θάνατο». Ἐννοεῖται ὅτι προϋπόθεση στήν παραπάνω θεώρηση εἶναι ἡ ὑπέρβαση τοῦ φόβου τοῦ θανάτου, λόγω ἀγάπης στό Θεό. «Ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβον» (Α΄ Ἰωάν. 4, 18).

β) Ἐπιβεβαιώνεται μέ κάθε πρωτοχρονιά ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τούς ἀνθρώπους, ἀφοῦ παρατείνει τήν ἔλευση τῆς Δευτέρας Παρουσίας Του, ἀκριβῶς γιά νά μπορέσουν καί περισσότεροι ἄνθρωποι νά ἐνταχθοῦν στή Βασιλεία Του. Μέ ἄλλα λόγια ἑρμηνεύεται ἡ πρωτοχρονιά - ἔναρξη νέου χρόνου, ἄρα παράταση τοῦ χρόνου - ὡς τό περιθώριο πού δίνει ὁ Θεός πρός μετάνοια στόν ἄνθρωπο. Γιατί πράγματι αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς δωρεᾶς ἀπό τό Θεό τοῦ χρόνου: νά μετανοήσει ὁ ἄνθρωπος, κατά τό «ἔδωκα αὐτῇ χρόνον, ἵνα μετανοήσῃ» (Ἀποκ. 2, 21), ἐνῶ ἀποκαλύπτεται ταυτοχρόνως καί ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ: «τό χρηστόν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν ἄγει» (Ρωμ. 2, 4).

Μέ τά παραπάνω κατανοοῦμε ὅτι ὁ χαρακτήρας τῆς ἑορτῆς τῆς πρωτοχρονιᾶς εἶναι ἐντελῶς διαφορετικός στούς Χριστιανούς ἀπό ὅ,τι στούς ἄλλους ἀνθρώπους. Δηλαδή ἐνῶ ἡ πρωτοχρονιά λειτουργεῖ στούς μή Χριστιανούς ἢ στούς Χριστιανούς τῆς ταυτότητος ὡς ἡ ἀφορμή γιά ἐντατικοποίηση τῆς ἐξωστρέφειάς τους, ὥστε νά «διασκεδάσουν» αὐτό πού ἀποτελεῖ ὑποσυνείδητο φόβο τους, τή φθορά καί τό θάνατο, στούς Χριστιανούς ἀντιθέτως λειτουργεῖ ἡ ἑορτή ὡς τό ἐρέθισμα τῆς ἐσωστρέφειας, μέ τήν ἔννοια ὅτι θά τούς ὁδηγήσει σέ μεγαλύτερη εὕρεση τοῦ ἑαυτοῦ τους καί τοῦ Θεοῦ, διά τῆς στροφῆς μέσα στόν ἑαυτό τους. Διότι ἂν ὁ νοῦς δέν ἀποδεσμευθεῖ, κατά τόν Μ. Βασίλειο, ἀπό τή διάχυση στά ὑλικά πράγματα καί δέν στραφεῖ στόν ἐσωτερικό κόσμο, τήν «καρδιά», δέν μπορεῖ νά ἀναχθεῖ στήν ἔννοια τοῦ Θεοῦ.

Ἀπό τήν ἄποψη αὐτῆς τῆς χριστιανικῆς θεωρήσεως νομίζουμε ὅτι ἄν καί ὁ χρόνος εἶναι συνδεδεμένος μέ τή φθορά καί τό θάνατο, ἐντούτοις ἀφήνει ἀνοικτή τήν ἐλπίδα στόν ἄνθρωπο, ἀφοῦ μπορεῖ αὐτός μέσα στό χρόνο νά μετανοήσει καί διά τῆς μετανοίας νά ζήσει τήν αἰωνιότητα. Δεδομένου ὅτι αἰωνιότητα εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός πού εἰσῆλθε καί μέσα στό χρόνο μέ τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ καί παρατείνει τήν παρουσία Του σ' αὐτόν μέ τή ὕπαρξη τῆς Ἐκκλησίας Του, τοῦ «σώματός» Του.

2. ΑΡΧΗ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

Τό μεγάλο πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης σέ κάθε ἐποχή εἶναι ἡ ἁμαρτία. Αὐτή δημιουργεῖ τό ρήγμα ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί τό Θεό καί ἀπό ἐκεῖ ξεκινοῦν τά προσωπικά, οἰκογενειακά, κοινωνικά προβλήματα πού βασανίζουν τόν ἄνθρωπο. Ἡ μητέρα Ἐκκλησία δίνει σ' ὅλους μας δυνατότητες ἐσωτερικῆς ἀλλαγῆς καί ἀπαλλαγῆς ἀπό τήν ἁμαρ-

τία. Ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου ἀποτελεῖ πρόκληση καί πρόσκληση μετάνοιας γιά τόν ταλαιπωρημένο ἀπό τήν ἁμαρτία ἄνθρωπο καί δημιουργεῖ προϋποθέσεις κατάνυξης. Πρίν ἀρχίσει ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἡ Ἐκκλησία μέ τρόπο παιδαγωγικό καί προπαρασκευαστικό μᾶς εἰσάγει στό πνεῦμα τοῦ «χαροποιοῦ πένθους», μέ τά εὐαγγελικά ἀναγνώσματα τοῦ τελώνου καί φαρισαίου, τοῦ ἀσώτου, τῆς μελλούσης κρίσεως, ἀλλά καί μέ τόν ὑμνολογικό πλοῦτο τῆς συγκεκριμένης περιόδου. Τό κλίμα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν προάγει στή συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητος καί στήν ἀρετή τῆς ταπείνωσης: «ὁ Θεός ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ... ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ὁ δέ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται» (Λουκ. ιη΄ 13, 14). Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπό τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀδιάλλειπτη προσευχή πού συνοψίζεται στό «Κύριε ἐλέησον» ἀποτελεῖ κυρίαρχο μήνυμα αὐτῆς τῆς περιόδου.

Σέ μιά ἐποχή πνευματικῆς νάρκης καί δαιμονικοῦ ἐφησυχασμοῦ ὁ συγκεκριμένος λειτουργικός χρόνος, ἐνεργεῖ γιά νά ἀφυπνίζει συνειδήσεις καί νά δημιουργεῖ κατάσταση νήψης καί ἐγρήγορσης. Ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ καλλιεργεῖ ἀτμόσφαιρα μετάνοιας καί ἀπομακρύνει τόν πνευματικό θάνατο. Ἡ ἀρχή τοῦ Τριωδίου εἶναι θαυμάσια εὐκαιρία πού μᾶς δίνει ὁ Θεός γιά νά Τόν πλησιάσουμε περισσότερο καί νά ἀλλάξει ἡ ζωή μας. Κι ἡ ἀλλαγή ἔρχεται μέ τή μετάνοια. Ἄλλωστε, ἄν ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀρρώστεια τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ἡ ἐμμονή στήν ἁμαρτία, ἡ ἀμετανοησία εἶναι ὁ θάνατος κι ἡ καταδίκη της. Ἄς θυμηθοῦμε τά λόγια τοῦ ἀσώτου, πού ἀφοῦ ἔζησε στήν ψευτιά καί τήν ἀνυπαρξία, ἄρχισε μέσα του νά χαράζει ἡ ἀλήθεια: «ἀναστάς πορεύσομαι πρός τόν πατέρα μου...» (Λουκ. ιε΄ 18).

Ἡ προσμονή τῆς Ἀνάστασης ἄς εἶναι γιά ὅλους μας δύναμη τῆς πνευματικῆς «ἐν μετανοίᾳ» πορείας μας.

3. ΣΤΟ ΑΝΗΦΟΡΙΚΟ 1995

Θά μποροῦσε κανείς νά ὀνομάσει τόν αἰῶνα πού ζοῦμε, ὅτι εἶναι προοδευτικός; Ἀπό ἀπόψεως τεχνικῆς προόδου, σίγουρα ναί. Τί γίνεται ὅμως μέ τήν πνευματική πρόοδο ἀντίστοιχα; Ὀπισθοδρόμηση ἀσφαλῶς.

Στό σύγχρονο, ἀντιφατικό κόσμο μας, οἱ μέν τεχνικές ἐπιστῆμες ἀναπτύσσονται γοργά, ὅπως ἀντίστοχα γοργά πέφτει καί τό πνευματικό σκοτάδι: ἡ πίστη στήν ἀστρολογία, τίς παραθρησκεῖες, τίς προλήψεις...

Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας, ζώντας συνεχή Μεταμόρφωση, καθώρισε τήν ἑορτή τῶν Χριστουγέννων νά ἑορτάζεται τήν 25η Δεκεμβρίου, ἡμέρα πού ἡ εἰδωλολατρική Ρώμη γιόρταζε τή γιορτή τοῦ ἥλιου. Ἡ Ἐκκλησία ἀντίστοιχα, τόν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ νοητός ἥλιος, ὁ Χριστός - Δημιουργός, θάμπωσε τόν φυσικό ἥλιο - δημιούργημα.

Ἡ σύγχρονη εἰδωλολατρεία, πιστεύει σέ ποδαρικά καί γούρια. Ἔχουμε ὅμως κι ἐμεῖς τό δικαίωμα νά ζητήσουμε ἀπό τό Χριστό, νά κάνει «ποδαρικό» σέ κάθε πρωτοχρονιά , πρωτομηνιά, ἤ ἄλλη ἑορτή. Λέμε προετοιμαζόμενοι γιά τή Θεία Κοινωνία τήν Δ΄ εὐχή τοῦ Μ. Βασιλείου: «Κελεύεις, ἀναπετάσω τάς πύλας, ἃς σύ μόνος ἐδημιούργησας, καί εἰσέρχη μετά φιλανθρωπίας ὡς πέφυκας. Εἰσέρχη καί φωτίζεις τόν ἐσκοτισμένον μου λογισμόν». Αὐτός πού ἀξίζει νά κάνει τό «ποδαρικό» στήν καρδιά μας, εἶναι ὁ τέλειος φιλάνθρωπος. Ἡ κάθε ἀναφορά στά βήματά Του πάνω στή γῆ, τό μαρτυρεῖ. Βέβαια, Ἐκεῖνος, μόνος του ἀποκαλύπτεται καί ζητᾶ νά βρεῖ ἀκόμα καί τή χαμένη ψυχή: «ἕστηκε ἐπί τήν θύραν καί κρούει».

Δέν ἔρχεται ἀκάλεστος, ἀλλά ἐν ἐλευθερία. Ἡ ἴδια εὐχή πού ἀναφέραμε, ξεκινᾶ μέ τά λόγια: «Οὐκ εἰμί ἱκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εἰσέλθῃς ὑπό τήν στέγην τῆς ψυχῆς μου, ἀλλ' ἐπειδή βούλει Συ οἰκεῖν ἐν ἐμοί».

Πρώτη προϋπόθεση ἀποδοχῆς τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, ἡ ταπείνωση τοῦ ἀνθρώπου («οὐκ εἰμί ἱκανός»). Εἶναι ἡ δύναμη πού ἀντλεῖ ὁ πιστός ἀπό τή Σταυρική θυσία, τήν ἄκρα ταπείνωση, ἀπό τό ἴδιο τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι διαρκῶς παρόντα μέσα στήν Ἐκκλησία , πού σάν κρουνός, πού διοχετεύει τή σωτηρία, τά παραδίδει «δωρεάν» στούς πιστούς.

Συμβαίνουν σήμερα...

Ἡ δεσποινίς Βάσω ἔγινε ἡ πιστή καί ὑποταγμένη δουλεύτρια μιᾶς παράλυτης στά πόδια κοπέλλας. Μόλις τελειώσει τή βιοποριστική δουλειά της τρέχει σ' αὐτήν καί τῆς κάνει ὅ,τι δουλειές χρειάζεται, γιατί μένει μόνη της. Καί αὐτοκίνητο ἀκόμη ἀγόρασε γιά νά τήν βγάζει περίπατο καί στό μικρό ἐξοχικό της ἔκανε ράμπα νά ἀνεβαίνει μέ τό ἀμαξάκι της ἡ ἀνάπηρη φίλη της (δέν ἔχουν καμιά συγγένεια) καί τίς πόρτες τῶν δωματίων, τοῦ λουτροῦ κλπ. τίς ἔφτιαξε πιό φαρδιές γιά νά κινεῖται ἄνετα τό ἀμαξάκι καί ἰδιαιτερο δωμάτιο γι' αὐτή ἔχει στό σχέδιο τοῦ ἐξοχικοῦ! Νά φιλική ἀγάπη!

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Αὐλῶνος κ.κ. Βικέντιος, Τοποτηρητής τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος

Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν:

1) Τίς προτάσεις τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως στήν Α΄ Σύναξι τοῦ ΙΕΡΑΤΕΙΟΥ,

2) Τήν ἀνταπόκρισι τῶν προταθέντων προσώπων ἀπό τόν Ἱ. Κλῆρο,

ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΕΙ

Τήν σύνθεσι τοῦ Πρώτου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος, τό ὁποῖο ἀπό τοῦ ἑξῆς θά εἶναι τό Διοικητικό Αὐτῆς ὄργανο.

Ἡ σύνθεσι ἔχει ὡς ἀκολούθως:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, ὁ Ἐπίσκοπος Αὐλῶνος Βικέντιος.

ΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΛΗ

Α) Ἐκ τοῦ Ἱ. Κλήρου:

Ἀρχιμ. Βασίλειος Λιάτσος Α΄ Ἀντιπρόεδρος.
Ἀρχιμ. Γερόντιος Λουδάρος Πρωτοσύγκελλος.
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Βάρκας Ἱεροκήρυξ.
Ἀρχιμ. Μεθόδιος Δεσποτίδης.
Πρωτοπρεσβύτερος Ἀναστάσιος Μπέσης.
Πρωτοπρεσβύτερος Καλλίνικος Μουράτογλου.
Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Μουρίκης.

Β) Ἐκ τοῦ Ποιμνίου:

κ. Κουτσολιάκου Εὐτυχία Β΄ Ἀντιπρόεδρος, Δικηγόρος.
κ. Τριανταφυλλίδης Ἰωάννης, Ἰατρός.
κ. Τριανταφύλλου Γεώργιος, Δημ. Ὑπάλληλος.
κ. Πετρίδης Νικόλαος, Ταμίας.
κ. Σπηλιοτόπουλος Δημήτριος, Τελωνειακός.
κ. Ἀνδριτσοπούλου Τσουκαλά Σταματοῦλα, Ἰδ. Ὑπάλληλος.
κ. Παπαδόπουλος Ζήσης, Ἱεροψάλτης.
Ἀρχιγραμματεύς Ἱεροδιάκονος Γρηγόριος Ταυλάριος.

ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΜΕΛΗ

Α) Ἐκ τοῦ Ἱ. Κλήρου:

Ἀρχιμ. Μακάριος Πίκιος.
Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Σμυράκης.

Β) Ἐκ τοῦ Ποιμνίου:

κ. Χατζῆς Δημήτριος, Στέλεχος Ἐπιχειρήσεως.
κ. Φαμέλης Μιχαήλ, Ἱεροψάλτης.

Ἡ θητεία τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἐνιαύσιος.

Διά τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο
Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΤΑΥΛΑΡΙΟΣ

ΚΟΙΝ/ΣΙΣ:

Ἱ. Σύνοδον, Δ/νσιν Δημοσίων Σχέσεων καί Τύπου (παρ' ἡμῖν), Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ο ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Η έναρξις του Τριωδίου αγαπητοί μου εν Χριστώ αδελφοί με τις κατανυκτικές ακολουθίες και τις κατάλληλες περικοπές του Ιερού Ευαγγελίου καθ' όλο το διάστημα του Πασχαλίου κύκλου μας παρέχει το κέντρισμα να σκεφθούμε τα καθήκοντά μας έναντι της αθανάτου ψυχής μας. Διότι αδελφοί μου αντί να θέτομε τις σωματικές μας δυνάμεις εις την υπηρεσία της ψυχής μας, δυστυχώς διά των διαφόρων ανόμων πράξεων και ενεργειών μας και της καθ' όλα σχεδόν φαύλου διαγωγής μας καθιστώμεν την ψυχήν μας αιχμάλωτο των παραλόγων επιθυμιών μας με αποτέλεσμα να ακολουθεί η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων την άγουσαν προς την απώλειαν.

Αλλά αδελφοί μου ας ανανήψουμε το γρηγορότερο δυνατόν βοηθούσης και της καταλλήλου αυτής περιόδου που διανύομε και να πλησιάσουμε την εκκλησία με τακτικόν εκκλησιασμόν με νηστείαν και συνεχή προσευχή και με συχνή εξομολόγηση και διά της θείας μεταλήψεως να λάβομε το εισητήριο διά την ουράνιον Βασιλείαν. Διότι αδελφοί μου κανείς μας δεν γνωρίζει τι μας επιφυλάσσει η επιούσα.

Παραλλήλως αδελφοί μου θα ήθελα να υπομνήσω και τα εξής: Επειδή όλοι οι άνθρωποι σχεδόν καθ' εκάστην ημέραν παραβαίνομεν τον νόμον του Θεού εκουσίως ή ακουσίως θα πρέπει να εξομολογούμαστε όσο μας είναι δυνατόν κατά συχνά χρονικά διαστήματα. Αλλά αδελφοί μου πέραν από την εξομολόγηση, να προσπαθούμε ή δυνατόν κάθε ημέραν να επιτελούμε καί μίαν καλήν πράξιν προς τους συνανθρώπους μας π.χ. ελεημοσύνη, θεάρεστον συμβουλήν, ή άλλην χρήσιμον υπηρεσίαν προς τους συνανθρώπους μας. Και έτσι αδελφοί μου να έχωμε υποτυπώδες έστω αντιστάθμισμα έναντι των πολλών παραπτωμάτων μας, ώστε την ώραν της κρίσεως να μην ευρεθούμε γυμνοί αγαθών πράξεων.

Με αδελφικήν αγάπην
Νικόλαος
(αναγνώστης)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΝΕΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΞ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ (ΜΕ ΜΟΝΟΤΟΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ) ΕΥΑΓ. Π. ΤΖΗΜΑ

Α. ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΕΛΕΗΜΟΝΕΣ

Το κήρυγμα του ελέους είναι το κεντρικό νόημα της ορθοδόξου Χριστιανικής θρησκείας. Ο Χριστός μας όσο ζούσε στη γη εδίδαξε την αγάπη, την συγχώρηση την ευσπλαχνία και την σκόρπιζε πλουσιοπάροχα στον άνθρωπο μοχθώντας για την σωτηρία του και θεραπεύοντας τις σωματικές και ψυχικές ασθένειες.

Ολη η ζωή του υπήρξε ατελείωτος εκδήλωση αγάπης και ελέους γι' αυτό στους Μακαρισμούς παραγγέλει: ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΕΛΕΗΜΟΝΕΣ ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ ΕΛΕΗΘΗΣΟΝΤΑΙ».

Είναι συνεπώς χρέος κάθε ανθρώπου να είναι ευσπλαχνικός και συγκαταβατικός στους συνανθρώπους του. Η λέξη ελεημοσύνη δεν περιορίζεται μόνο στην παροχή υλικών αγαθών αλλά έχει βαθυτέρα έννοια απ' ότι νομίζουμε. Ο Αγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει: Δεν είναι μόνον τα υλικά αγαθά αλλά είναι ποικίλος ο τρόπος της ελεημοσύνης και πλατειά η εντολή. Γενικότερα έλεος σημαίνει αγάπη, συγχώρηση, ευσπλαχνία, θυσία. Με το μεγάλο αυτό νόημα η καρδιά του ανθρώπου πρέπει να ξεχειλίζει από αγάπη για τον συνάνθρωπό του. Ελεήμον είναι εκείνος ο οποίος αισθάνεται βαθύτατα την αδυναμία του άλλου, κρίνει επιεικώς τα ελαττώματά του. Φέρεται προς αυτόν με στοργή, με ανοχή, με υπομονή, με μακροθυμία. Ακόμα κι αν αυτός φέρεται βαναύσως ή με αχαριστίαν προς τον ευεργέτη του. Οταν υποφέρει τον συμπονεί κάνει ότι μπορεί να τον βοηθήσει όπως λέει ο Απόστολος Παύλος (ΚΛΑΙΕΙΝ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΚΛΑΙΟΝΤΩΝ) ΡΩΜ. 12, 15.

Η λέξις ελεημοσύνη έχει παρεξηγηθεί από πολλούς Χριστιανούς. Οταν δίδωμε λίγα κέρματα ή λίγο φαγητό ή κανένα από τα παλιά μας ρούχα νομίζουμε ότι τηρούμε την εντολή της ελεημοσύνης, ενώ η καρδιά μας είναι μαύρη από μίσος και κακία εναντίον των συνανθρώπων μας από περιφρόνηση δι' εκείνων που ελεούμε.

Τέτοια ελεημοσύνη να λείπει. Δεν έχει καμία απολύτως αξία. Να τι λέει ο σοφός συγγραφέας για τα έργα αγάπης. Χωρίς αγάπη αυτό το έργο δεν ωφελεί αυτόν που το κάνει ότι όμως γίνεται με αγάπη όσο ευκαταφρόνητο (φτωχικό) κι αν είναι για τον Θεό είναι καρποφόρο διότι ο Θεός λαμβάνει υπόψιν του τη διάθεση του ελεήμονος παρά την ποσότητα.

Μία καρδιά γεμάτη συμπόνοια για τον πλησίον έχει να κερδίσει μεγάλο αγαθό από τον Θεό. Εδωσε έλεος θα ελεηθεί, αγάπησε τον πλησίον ως εαυτόν θα ευλογηθεί, συγχώρησε θα συγχωρηθεί, ευεργέτησε θα ευεργετηθεί από τον επουράνιο πατέρα. Ενας καλός λόγος σε μια πονεμένη ψυχή είναι ευεργεσία. Ας προσέξουμε λοιπόν ας κάνουμε σκέψεις, οι σκέψεις να γίνουν αποφάσεις, οι αποφάσεις έργα να αξιωθούμε να ακούσουμε τον λόγο του Κυρίου μας και Λυτρωτού μας Ιησού Χριστού.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΕΛΕΗΜΟΝΕΣ ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ ΕΛΕΗΘΗΣΟΝΤΑΙ.

Β. ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΕΙΡΗΝΟΠΟΙΟΙ

«ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΕΙΡΗΝΟΠΟΙΟΙ ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ ΥΙΟΙ ΘΕΟΥ ΚΛΗΘΗΣΟΝΤΑΙ» (και επί γης ειρήνη) έψαλλον οι Αγγελοι κατά την γέννηση του Θεανθρώπου Ιησού.

(Ειρήνη υμίν) ακούσθη από τα Πανάγια χείλη του αναστάντος Χριστού κατά την πρώτη εμφάνιση μετά την Ανάσταση στους Αποστόλους. Ειρήνη επικαλείται και ο Ιερέας πολλές φορές κατά την Θεία Λειτουργία. Ειρήνη! Θείον δώρο. Ολοι την διακυρίσσουν, ποιοί όμως την εφαρμόζουν; Μελάνη πολύ καταναλώθηκε να γράφονται άρθρα συχνά στον τύπο για την Ειρήνη, εκπομπές πολλές από τα μέσα ενημέρωσης, εκδηλώσεις αμέτρητες, αλλά ειρήνη στον πλανήτη μας δεν βλέπουμε. Εκεί που σβύνει η μία εστία πολέμου άλλη ανάβει.

Αλήθεια! Γιατί; Διότι δεν έχουμε Χρηστότητα μέσα μας. Οπου Χριστός εκεί αγάπη, μακροθυμία, πραότητα, ειρήνη. Ο κάθε άνθρωπος πρέπει πρώτα να συμφιλιωθεί με τον εαυτό του, εάν ο καθ' ένας από μας δεν είναι ειρηνικός με το άτομό του πως θα μεταδώσει στον άλλον την αγάπη; να ειρηνεύσει κι αυτός και κατ' επέκταση όλη η κοινωνία. Η πατρίδα μας η Ελλάδα υπέστη φοβερές καταστροφές από τους πολέμους. Οι πόλεμοι σκόρπισαν τον θάνατο, έσπειραν πείνα, δυστυχία, εξαθλίωση. Κληρονομίες, θησαυροί, ολόκληρα νυκοκοιριά καταστάλαξαν σε ανθρώπους με μαύρη ψυχή που έκαναν εμπόριο την δυστυχία και τον θάνατο του γείτονα. Η μαύρη αγορά κατά την διάρκεια της κατοχής όσοι την έζησαν ειδικά στην Αθήνα. Μια απέραντη κοινωνία πεινούσε πέθανε, βρικολάκιασε.

Σήμερα, στον 20ο αιώνα που ζούμε από την μία μιλάνε για αφοπλισμό και από την άλλη έθνη αλληλοσπαράζονται, μιλάνε για καταστροφή των πυρηνικών και από την άλλη γίνονται γενοκτονίες (Κύπρος - Σερβία) διαλύονται έθνη.

Οχι άλλη Χιροσίμα, όχι άλλο Ναγκασάκι, όχι άλλη Σερβία. Αν ο άνθρωπος θέλει να είναι πραγματικά άνθρωπος και να μην φέρνει τον τίτλο μόνον, πρέπει να σέβεται τον διπλανό του. Να αγωνίζεται εναντίον εκείνων που καταπατούν την αξιοπρέπεια των συνανθρώπων τους και τους στέλνουν στο θάνατο. Ο αγώνας για την ειρήνη είναι υποχρέωση για τις σύγχρονες και τις μελλοντικές γενεές. Είναι χρέος στο οποίο ο άνθρωπος πρέπει να αποδείξει τις δύο βασικές διαφορές από τα άλλα ζώα. Την λογική και την ανθρωπιά. Εμείς σαν Χριστιανοί Ορθόδοξοι και σαν Ελληνες ας μονιάσουμε. Πρώτα - πρώτα ο κλήρος (εκκλησία) που αλληλοσπαράσεται, η πολιτεία και ο λαός να αφήσουμε τις όποιες έριδες και διαφορές που μας χωρίζουν κι ας ακολουθήσουμε τα βήματα του Ειρηνοποιού Ναζωραίου (Χριστού) για να γίνει η αγαπημένη μας και ταλαιπωρημένη Ελλάδα ένας επίγειος παράδεισος.

Γ. ΣΤΕΝΗ ΚΑΙ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΗ Η ΟΔΟΣ

«Στενή και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωή» . είπε το Πανάγιο στόμα του Κυρίου στην επί του Ορους ομιλία. Ματθ. (Ζ 14).

Ο Βασιλεύς της δόξης δεν περιωρίσθη στο ότι η οδός που οδηγεί στην βασιλεία των ουρανών είναι μόνο στενή! Αλλά και τεθλιμμένη με πίκρες, πόνους, θλίψεις και βάσανα.

Η ζωή του ανθρώπου επί της γης δεν είναι στρωμένη με ροδοπέταλλα και άνθη, αλλά από τριβόλους, παγίδες και αγκάθια.

Ο άνθρωπος όπως όλοι γνωρίζουμε, μόλις γεννηθεί το πρώτο που θα κάνει θα κλάψει, ασχέτως αν είναι πλούσιος ή φτωχός. Ο νόμος της φύσεως δεν παραβιάζεται, είναι ο ίδιος και απαράλλακτος για όλους τους ανθρώπους. Οι ανθρώπινοι νόμοι βέβαια αλλάζουν, όμως εμάς τους Χριστιανούς δεν πρέπει να μας επηρεάζουν και να μας ταράσουν καθόλου.

Οταν βλέπουμε κάποιο άδικο να γίνεται πλούσιος να μην χάνουνε το θάρρος μας, και κάποιον δίκαιο να υποφέρει να μην ταρασώμεθα.

Ο Θεός επιτρέπει να γίνωνται αυτά για να δοκιμάζωνται οι άνθρωποι αν πράγματι αγαπούν και πιστεύουν τον Θεόν, όπως εδοκιμάσθη ο Ιώβ, οι προφήτες, οι Απόστολοι και όλοι οι μάρτυρες.

Αυτοί που απολαμβάνουν όλα τα αγαθά πλούτη, δόξα, υγεία και παντός είδους ανέσεις αγνοούν τον Κύριο της δόξης. Εδώ θα πρέπει να δείξουμε την ανδρεία μας, την υπομονή μας, τον φιλόσοφο νου μας, την σταθερή πίστη κι αγάπη προς τον δημιουργό μας. Αλλιώς κινδυνεύουμε να πέσουμε στον λήθαργο της αμαρτίας, στον βούρκο των παθών της ακολασίας και της φαυλότητος και τέλος στο πυρωμένο καμίνι της κόλασης.

Τι σε τραβάει ταλαίπωρε άνθρωπε; Ο πλούτος της αδικίας ή η Σοφία του Σολομώντος; Η πολυτέλεια και η χλιδή; ή ο πληγές του πολύαθλου Ιώβ; Χωρίς κανένα γογγυσμό υπέμενε την φοβερή δοκιμασία που του έδωσε ο Θεός. Αν και η ιστορία του έχει εικόνες εναλλασόμενες χαράς, ευτυχίας, πλουσίων δωρεών του Θεού αλλά και θλίψεων πόνων και πένθους. Είναι αναγκαίες λοιπόν οι θλίψεις στην παρούσα ζωή. Διότι όπως ο χρυσός δοκιμάζεται στην φωτιά έτσι κι ο Θεός δοκιμάζει τους εκλεκτούς στο καμίνι των θλίψεων και των πειρασμών. Ο προφητάναξ Δαβίδ λέγει: «Οτι εδοκίμασας ημάς, ο Θεός, επύρωσας ημάς ως πυρούται το αργύριον. Διήλθομε διά πυρός και ύδατος και εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν».

Οι θλίψεις για πολλούς είναι ωφέλιμες, για άλλους όμως επιζήμιες. Σ' αυτούς που αγαπούν τον Θεόν τους φρόνιμους, τους πράους, τους ταπεινούς, τους ελεήμονες, τους δίκαιους προξενούν ωφέλεια. Στους απίστους, τους ασεβείς, τους βλάσφημους, τους υπερήφανους, τους πονηρούς, τους άδικους προξενούν βλάβη.

Αναγκαίο λοιόν στις θλίψεις πρώτον είναι η υπομονή. «Ο υπομείνας έως τέλος σωθήσεται» (Ματ. κδ΄ 13). Δεύτερον η καθαρά προσευχή, που είναι το μαστίγιο των δαιμόνων και το κατοικητήριο του Παναγίου Πνεύματος. Τρίτον η ταπείνωση που ο Οσιος Ισαάκ την ονομάζει στολήν Θεότητος.

Ας ενδυθώμε την πανοπλίαν του Αγίου Πνεύματος. Ας μιμηθώμε τον πολύαθλο Ιώβ με την υπομονή του, τους Αγίους της Ερήμου, ασκητάς, ομολογητάς με την αδιάκοπη προσευχή τους, που η μόνη τους ασχολία ήταν η αδιάλλειπτος συνομιλία με τον επουράνιο Πατέρα, και τον Τελώνη με την μακαρία ταπείνωση να βαδίσωμε την στενή οδό, με πίστη, αγάπη, πραότητα για να ατενίσωμε τον γλυκό μας Ναζωραίο Ιησού στην Ανω Ιερουσαλήμ.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΙΕΡΟΜ. π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
1901 - 1995

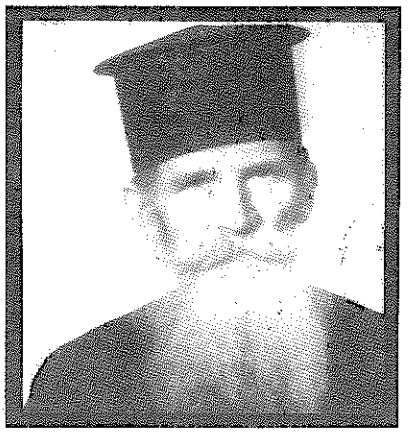

Τήν 12ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ὁ ἱερομόναχος καί πνευματικός Γεώργιος Παπαναγιώτου. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐγένετο εἰς τήν Ἱ. Μονή Ἅγ. Νικόλαος Θερμοπυλῶν, προεξάρχοντος τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, ὅστις καί ἐξεφώνησε τόν ἐπικήδειον λόγον, συμπαραστατουμένου ὑπό τοῦ Σεβ. Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, τῶν ἀρχιμ. π. Εὐθυμίου Μπαρδάκα, π. Τιμοθέου Βλάχου καί τῶν ἱερέων π. Ἰωάννου Φλέγκα, π. Παναγιώτου Παπαναγιώτου, π. Ἠλία Ἀλεξίου καί τοῦ ἱεροδιακόνου π. Γεροντίου Κουκούλη. Ἡ δέ ταφή ἐγένετο εἰς τό νεκροταφεῖο τῆς Ἱ. Μονῆς.

Ὁ μακαριστός ἐγεννήθη εἰς τό χωρίον Πουγκάκια Φθιώτιδος τό 1901, ὅπου καί ἐφοίτησε τά κοινά γράμματα. Ὅταν ἔφθασε εἰς ἡλικία διά νά ὑπηρετήση τήν πατρίδα, συνέπεσον τά θλιβερά γεγονότα τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς. Ἐπί τέσσαρα καί πλέον ἔτη, ἠγωνίσθη διά τήν πίστι καί τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας, ὡς ἀξιωματικός τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Τραυματίσθηκε εἰς τό μέτωπο τοῦ πολέμου, καί μετά πολλῶν κόπων καί βασάνων κατέφθασε εἰς τήν Ἑλλάδα ὅπου ἔκτοτε ὑπηρέτησε εἰς τήν Χωροφυλακήν ἐπί πολλά ἔτη. Δημιούργησε πολύτεκνον οἰκογένεια καί κατόπιν δέχθηκε τῆς χειροθεσίας καί χειροτονήθηκε ὑπό τοῦ Μεγαρίδος Χριστοφόρου. Ἠκολούθησε τό ὀρθόδοξο ἑορτολόγιο εἰς ὅλα αὐτά τά δύσκολα χρόνια, μένων ἄκαμπτος εἰς τήν πίστι, ἐξυπηρετών, ὡς Ἱερεύς καί Πνευματικός, ὅλα τά Παραρτήματα Λαμίας, Δομοκοῦ, Στυλίδος, Ἀλμυροῦ, Βίταλης, Παγκακίων, Δριμέας καί παροτρύνων τούς ἀκολουθούντας τό παλαιόν ἑορτολόγιον νά μήν δειλιάσουν εἰς τήν ἀκραιφνή ὀρθόδοξον ἐπιλογήν τους.

Ἀπό τό 1982, κοιμηθέντος τοῦ μακαριστοῦ Εὐσεβίου, ἀνέλαβε τήν πνευματικήν διακονία τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Νικολάου Θερμοπυλῶν, ὅπου καί ἠξιώθη νά λάβει τό Μέγα καί Ἀγγελικό Σχῆμα.

Πλήρης ἡμερῶν ἐξεδήμησε πρός Κύριον, προσφέροντας εἰς τήν Ἐκκλησίαν Του, δύο κληρικούς καί τρεῖς μοναχούς. Πλῆθος πνευματικῶν του τέκνων, ὁμολογοῦν τήν αἰσθητήν ἀπουσίαν τοῦ Γέροντος καί τό μεγάλο κενό πού ἄφησε. Ἡ μνήμη του θά εἶναι αἰωνία.

ΕΚ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

Σήμερα εἶναι ἑξήντα χρόνων ἡ κα Γωγώ. Εἴκοσι πέντε ὁλόκληρα χρόνια, ἡ σκλήρυνση κατά πλάκας, ἡ φοβερή αὐτή ἀρρώστια, τήν ἔχει ριγμένη στό κρεβάτι. Τήν ἔρρεψε. Τῆς ἔχει ἀχρηστεύσει τίς δυνάμεις καί τήν ἔχει παραλύσει ἐντελῶς. Δέν μπορεῖ διόλου νά κινηθεῖ.

Ὅμως, ὅταν τήν ἐπισκεφθεῖς διαπιστώνεις, τή βαθιά της πίστη στό Θεό. Τόν δοξάζει καί τόν ὑμνεῖ χωρίς νά ἐκφράζει τό παραμικρό παράπονο. Τό πρόσωπό της λάμπει. Μιά γαλήνη κι ἕνα χαμόγελο μόνιμο καί πηγαῖο, τήν χαρακτηρίζει. Τό διακρίνεις καί σ' ἐντυπωσιάζει καθώς ἀνοίγεις κουβέντα μαζί της, ἡ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα πού δημιουργεῖ καί τά λόγια της τά μετρημένα, οἱ μεστές γεμάτες νόημα σκέψεις της, σέ κάνουν νά τήν θαυμάζεις. Χωρίς νά τό θέλεις σκέφτεσαι: Ἐγώ μέ τό παραμικρό χάνω τό κέφι μου. Στό πρῶτο ἐμπόδιο, δυσανασχετῶ. Μέ τήν παραμικρή ἀδιαθεσία, γκρινιάζω. Ἡ κα Γωγώ, χαμογελάει. Λές κι ἀπό τό κρεβάτι της μέσα καί τή μακροχρόνια, χωρίς ἐλπίδα ἀνθρωπίνως θεραπεία τῆς ἀσθένειάς της, πηγάζει ἡ χαρά καί ἡ εὐτυχία. Ἡρωΐδα εἶναι αὐτή ἡ γυναίκα, ψιθυρί-

ζεις. 'Απ' ὅσα βλέπεις κι ἀκοῦς, τό διαπιστώνεις αὐτό. Τό ψάχνεις καί ἀκράδαντα τό πιστεύεις.

Μά σ' αὐτό τό ἄρθρο, δέν ἔχουμε σκοπό νά ἐξάρουμε τόν ἡρωισμό τῆς ἴδιας - καρπό τῆς πίστης καί τῆς ὑπομονῆς της - ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀντιμετώπιση τῆς ἀρρώστιας της. Τοῦ ἀσήκωτου, ὁμολογουμένως, σέ βάρος καί πόνο σταυροῦ, πού ἀγόγγυστα καί χαρούμενα, εἴκοσι πέντε ὁλόκληρα χρόνια σηκώνει. Καθ' ὁμολογίαν καί τῆς ἴδιας, θά σταθοῦμε στόν ἡρωισμό κάποιων ἄλλων. Καί συγκεκριμένα τοῦ ἄντρα της καί τῆς καλῆς ἀδελφῆς της. Δέν θά μᾶς παραξηγήσει ἡ ἴδια γι' αὐτό. 'Αντίθετα πιστεύουμε ὅτι κάτι τέτοιο θά τήν χαροποιήσει καί θά ἱκανοποιηθεῖ. Μή κατηγορηθοῦμε ἐπίσης, ἀπό κανέναν, ὅτι ἀφήνουμε τό κύριο θέμα, τό πρῶτο πρόσωπο. Τόν πρωταγωνιστή τοῦ ρόλου κι ἀσχολούμεθα μέ κάτι δεύτερο. Εἶναι τό ἴδιο ἀξιοσημείωτη ἡ στάση τῶν δικῶν της - τοῦ ἄντρα της καί τῆς ἀδελφῆς της - ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπομονή, τήν ἀφοσίωση, τήν ἀγάπη καί τή χαρά, μέ τήν ὁποία σηκώνουν τό βαρύ σταυρό τῆς ἀναπηρίας της κας Γωγῶς. Μή πεῖτε ἐξ ἄλλου ὅτι αὐτοί ἔχουν τήν ὑγεία τους... Ἄν ὁ ἀνάπηρος κάνει ὑπομονή καί συνήθως κάνει, τί ἄλλο μπορεῖ νά κάνει; Εἶναι πολύ σπάνιο καί δέν εἶναι καθόλου συνηθισμένο τό φαινόμενο, νά κάνουν τήν ἴδια ὑπομονή καί οἱ οἰκεῖοι του. 'Η μακροχρόνια δοκιμασία τοῦ δικοῦ τους ἀνθρώπου, κάποτε τούς κουράζει. 'Η ὑπομονή τους ἐξαντλεῖται. Ἔχει κι αὐτή τά ὅριά της. Κάμπτονται. Σπᾶνε. 'Αγανακτοῦν. Βλαστημᾶνε. Τά βάζουν μέ τό Θεό.

Στή περίπτωσή μας ὅμως, ἄν τολμήσεις νά πεῖς κάτι ἐπαινετικό γιά τήν ἴδια, σέ διακόπτει. - Πρῶτα ὁ Κώστας, ὁ ἄντρας μου, αὐτός εἶναι ὁ ἥρωας. Κι ἔπειτα, αὐτή ἡ ἡρωίδα, ἡ ἀδελφή μου. Αὐτοί τά τραβᾶνε ὅλα. 'Εγώ εἶμαι ἕνα τίποτα. Εἶμαι γκρινιάρα. Τούς τό λέω. Τό παραδέχομαι. Μά μή μέ παραξηγᾶτε. 'Η ἀρρώστια μου φταίει γιά ὅλα. - Δέν νιώθετε ὅτι πᾶτε κάπως καλύτερα; τή ρώτησα. - Πάντα ἔτσι λέω. Πώς πάω κάπως καλύτερα. Εἶναι μιά ἐλπίδα... 'Η ἀλήθεια ὅμως λέει, πώς εἰκοσιπέντε χρόνια στό κρεβάτι, ὅλο καί χειρότερα πάω. Ὄχι καλύτερα. Αὐτό ὅμως, τό λέω μόνο σέ σᾶς, πού μπορεῖτε νά μέ καταλάβετε. Βλέπετε εἶναι ἡ ἀρρώστια. Σκλήρυνση κατά πλάκας... Δέν παίζει.

Ἔχει πλήρη ἐπίγνωση τῆς ἀσθενείας της. Κι ὅμως, λέει ἐξακολουθητικά. - Στή ζωή, ἤμουν πολύ τυχερή. 'Ο Θεός μοῦ ἔδωσε καλό ἄντρα. Αὐτός, ἔχει ὑπομονή. Εἶναι μιά ὑπομονή! 'Ανεξάντλητη καί διαρκής. Δέν μέ ἔχει ποτέ ἐνοχλήσει. Δέν θυμᾶμαι νά μέ ἔχει πικράνει. Οὔτε μιά φορά. Εἶχε καί πατέρα καλό, ὁ Κώστας μου. Δέν θά τόν ξεχάσω τόν πεθερό μου. Κι αὐτός ὑπόμενε. Νά ἐνοχληθεῖ γιατί τοῦ τυχε ἄρρωστη νύφη; Ποτέ δέν μ' ἔθιξε πού δέν εἶχα καί παιδί. Πού δέν τοῦ ἔκανα ἐγγονάκι. Καί πῶς τό περίμενε...

Σωσάννα

Ο ΣΠΟΡΕΥΣ

2ον καί τελευταῖον

Επιμέλεια Μητροπολίτου Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου

Καλῶς, θά μοι εἴπῃς. Εἶνε σπορεὺς ὁ Ἰησοῦς καὶ σπορεῖς ὁμοίως οἱ διάδοχοί Του, οἱ διαπιστευθέντες τὴν ψυχικήν μας καλλιέργειαν· ἀλλὰ πρέπει ἄρά γε πάντας τοὺς κληρικοὺς νὰ τιμῶμεν καὶ πρὸς τὰς διδαχὰς ὅλων νὰ συμμορφωνώμεθα, ἔστω καὶ ἂν τὰ ἤθη των δὲν συμβιβάζονται μὲ τοὺς λόγους των καί, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Φαρισαῖοι, «λέγουσι καὶ οὐ ποιοῦσι»; Μάλιστα, Χριστιανέ· ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς σπορεῖς ὀφείλεις νὰ ἀκούῃς καὶ πρὸς τὰς συστάσεις ὅλων νὰ τείνῃς οὖς εὐήκοον. Μὴ συγχέεις τὴν θείαν τελειότητα μὲ τὰς ἀνθρωπίνας ἀτελείας. Διότι τί πρὸς σὲ τὰ ὄργανα καὶ οἱ ὑπηρέται; Ἐν τῇ ψυχοσωτηρίῳ διδαχῇ «οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ' ὁ αὐξάνων Θεός». Καλὸν βεβαίως θὰ ἦτο ἂν τὸ ποτήριον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ σβύσω τὴν δίψαν μου, ἦτο χρυσοῦν καὶ ὄχι πήλινον. Καλὸν θὰ ἦτο ἂν πάντες οἱ κληρικοί μας ἐδείκνυον βίον σύμφωνον πρὸς τὴν κλῆσίν των, ποιοῦντες καὶ διδάσκοντες. Ἀλλ' ἐκείνους θὰ τοὺς κρίνῃ ὁ Θεός. «Ἕκαστος τὸν ἴδιον μισθὸν

λήψεται». Σὺ μιμήθητι τὸν προφ. Ἠλίαν, ὅστις μὲ ἴσην ὄρεξιν ἐλάμβανεν εἰς τὴν ἔρημον τὴν τροφὴν καὶ ἀπὸ τὸν ἄγγελον καὶ ἀπὸ τὸν κόρακα. Βλέπε τὸ προσφερόμενον καὶ ὄχι τὸν προσφέροντα. Τί θὰ ἔλεγες περὶ ἀνθρώπου, ὅστις λαμβάνων γράμμα ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του δὲν ἀναγινώσκει τὸ γράμμα, ἀλλὰ περιεργάζεται τὴν μορφὴν τοῦ γραμματοκομιστοῦ; Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα γραμματοκομισταί, φέροντές σοι γράμματα ἀπὸ τὴν αἰώνιον πατρίδα σου. Ἄφες ἡμᾶς νὰ κρίνῃ ὁ Θεός· καὶ σὺ μελέτησον τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα σοῦ φανερόνουν τὸ θέλημα Κυρίου.

Ἀλλ' ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε εἴπαμεν περὶ τοῦ σπορέως. Ἂς μελετήσωμεν τώρα καὶ τὸν σπόρον.

*
* *

Τὸν θεῖον λόγον ὁ μὲν σοφὸς Σολομὼν παρωμοίασε πρὸς παντοδύναμον πολεμιστήν, εἰς τὸ μέσον πηδήσαντα τῆς γῆς, ὁ δὲ ἀπόστ. Παῦλος πρὸς μάχαιραν δίστομον, διϊκνουμένην ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν, καὶ κριτικὴν ἐνθυμήσεων καὶ καὶ ἐννοιῶν καρδίας. Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχεστέρα παρομοίωσις τοῦ θείου λόγου εἶνε ἐκείνη, ἣν ὁ Διδάσκαλος ποιεῖται, ἐξομοιάζων αὐτὸν πρὸς σπέρμα: *Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ*. Διότι παρατηρήσατε νὰ ἴδητε πόσαι ὁμοιότητες ὑπάρχουν μεταξὺ σπόρου καὶ λόγου. Ὁ σπόρος ρίπτεται ἀδιαφόρως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁ λόγος ρίπτεται ἀνεξαιρέτως εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν. Ὁ σπόρος εἶνε ἡ ἀρχὴ παντὸς φυτοῦ· ὁ λόγος εἶνε ἡ ἀρχὴ πάσης ἀγαθῆς πράξεως, ἥτις πρώτιστα συμβουλῶν χρήζει. Ἄνευ σπόρου ἡ γῆ γεμίζει μὲ ἀκάνθας· ἄνευ θείου λόγου αἱ καρδίαι πληροῦνται πονηρῶν ἐνστίκτων. Διάφορα εἴδη σπόρου διάφορα δένδρα καὶ φυτὰ παράγουν· διάφορα κηρύγματα διαφόρους ἀρετὰς ἐξανθοῦν. Χρεία ἀνασκαλεύσεως τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀρότρου, ἵνα ριφθῇ καὶ ριζοβολήσῃ ὁ σπόρος· χρεία ἐνδομύχου συγκινήσεως διὰ τοῦ ἀρότρου τῆς κατανύξεως, ἵνα τελεσφορήσῃ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Βαθεῖα αὖλαξ χρειάζεται, διὰ νὰ παραμείνῃ ὁ σπόρος εἰς τοὺς κόλπους τῆς γῆς· βαθεῖα προσοχὴ ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ συγκρατηθῇ εἰς τὸν νοῦν τὸ θεῖον σπέρμα. Ὑγρασία καὶ θερμότης μεταβάλλουν εἰς δένδρον εὐσκιόφυλλον τὸν σπόρον· δάκρυα μετανοίας καὶ θερμὴ πίστις καταρτίζουν ἠθικὸν φυτώριον τὸν ἄνθρωπον, τὸν δεχθέντα τὰς θείας συμβουλάς.

Τὴν δύναμιν τοῦ θείου λόγου καὶ τὰ θαυμάσιά του ἀποτελέ-

σματα τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ; Ὁ προφήτης Ἰεζεκιὴλ ἄγεται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἐν μέσῳ πεδιάδος μεστῆς ὀστέων ἀνθρωπίνων. Πολλὰ εἶνε τὰ ὀστᾶ ταῦτα, τὰ διεσκορπισμένα εἰς τὴν βωβὴν ἐκείνην νεκρόπολιν καὶ ξηρὰ καὶ κατάλευκα ἐκ τῆς πολυκοιρίας. Καὶ ὁ Θεὸς διατάσσει τὸν προφήτην ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ κηρύξῃ τὸν θεῖον λόγον εἰς τὰ γυμνὰ ταῦτα ὀστᾶ: «Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς: τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρά, ἀκούσατε λόγον Κυρίου». Καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του ὁ πνευματοκίνητος προφήτης καὶ διδάσκει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καθὼς ὁ Κύριος τὸν διέταξε. Καὶ ἰδοὺ γίνεται σεισμὸς μέγας καὶ τὰ ὀστᾶ μετακινοῦνται ἐκ τῶν θέσεών των· καὶ προσαρμόζονται τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο, καὶ σχηματίζονται σκελετοί, καὶ οἱ σκελετοὶ ἐνδύονται σάρκας καὶ περιβάλλονται νεῦρα καὶ διακλαδίζονται μὲ αἷμα καὶ ἐμψυχοῦνται μὲ ζωὴν καὶ ἀνορθόνονται καὶ ἀναπνέουν καὶ ζοῦν καὶ πανστρατιᾷ βαδίζουν! Ἰδοὺ τί κατώρθωσε συμβολικῶς ἓν κήρυγμα· νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς ἑνὸς νεκροταφείου ὀστᾶ! Καὶ ὅμως τὸ ὡραῖον αὐτὸ τεμάχιον τοῦ προφήτου Ἰεζεκιὴλ δὲν εἶνε ἢ σκιώδης ὑποτύπωσις τῶν μελλουσῶν θαυματουργιῶν τοῦ θείου κηρύγματος, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον νενεκρωμέναι ψυχαὶ θὰ ἐξανίσταντο, παραλελυμένα γόνατα θὰ ἠνωρθοῦντο καὶ ἀνθρωπότης σαπρίας κατάμεστος θὰ ἐξηγείρετο εἰς σφριγαλέαν πνευματικὴν ζωήν, ὅπως παρακολουθήσῃ τὸν νεκρεγέρτην Χριστόν. Θὰ ἐχρειάζοντο τρανώτεραι ἀποδείξεις διὰ νὰ καταδειχθῇ ἡ θεία προέλευσις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ πιστοποιηθῇ ὅτι ***ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ ΘΕΟΥ***;

Καὶ ὅμως ὁ τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος θεῖος λόγος, ὃν ὡς σπόρον ρίπτει ἐξ οὐρανοῦ αὐτὸς ὁ Θεός, ὁ θεῖος λόγος, ὃν ὡς μόνον ὅπλον μετὰ τὴν θείαν χάριν ἐνεχείρισεν ὁ Σωτὴρ εἰς τοὺς μαθητάς Του πρὸς κατάκτησιν ὅλου τοῦ λογικοῦ κόσμου—θλιβερὸν εἰπεῖν!—δὲν παρακολουθεῖται πάντοτε ἀπὸ ἀνάλογα ἀποτελέσματα. Ποία ἡ αἰτία; Ἴσως ἐνταῦθα ἐνεχόμεθα ἡμεῖς οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου, οἵτινες λησμονοῦμεν πολλάκις τὴν ἀποστολικὴν ἀφέλειαν καὶ «καπηλεύομεν» κατὰ Παῦλον τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν κηρύττομεν «ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ καὶ ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως», ἀλλὰ «ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις» καὶ κηρύττομεν μᾶλλον ἡμᾶς παρὰ τὸν Χριστὸν καὶ περιβάλλομεν μὲ ψιμμύθια καὶ ἀνθρώπινα τεχνάσματα τὰς διδαχάς μας καὶ δὲν παριστάνομεν ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ τοῦ βίου μας διδασκαλίαν ζῶσαν ἐν μέσῳ τῶν Χριστιανῶν μας· ναί, ἴσως ἐνταῦθα

ἡμεῖς πρῶτον νὰ ἐνεχώμεθα. Ἀλλ' ἰδίᾳ ἐνέχονται, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς σημερινῆς περικοπῆς, οἱ ἀκροώμενοι τὸν θεῖον λόγον, οἵτινες προσέρχονται κάτωθεν τοῦ ἄμβωνος ὄχι μὲ τὴν ἀπαιτουμένην πάντοτε διάθεσιν. Διότι, ὡς μέλλετε ἀμέσως νὰ ἴδητε, ἐκ τοῦ σπόρου τούτου, τοῦ οὕτως ἀφθόνως εἰς διάφορα ἐδάφη ἐκχυθέντος, μόλις τὸ τέταρτον ἐκαρποφόρησεν εἰς γῆν ἀγαθήν.

*
* *

Ποῦ ἔπεσε τὸ πρῶτον μέρος τοῦ σπόρου; Εἰς τὴν ὁδόν. ***Ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ κατεπατήθη καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγον αὐτό.*** Καὶ ποίους δηλοῖ αὐτὴ ἡ ὁδός; ***Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδόν εἰσιν οἱ ἀκούοντες εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἴρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσι.*** Ἰδοὺ τὸ πρῶτον εἶδος τῶν ἀκροατῶν, τοὺς ὁποίους ἡ παραβολὴ ἐξομοιάζει πρὸς δρόμον. Ὁ δρόμος δὲν ἔχει οὔτε θύραν, οὔτε παράθυρα οὔτε κλεῖθρα, διὰ νὰ συγκρατήσῃ τι ἐν ἑαυτῷ. Ποικίλοι διαβάται, ποικίλα ζῶα καὶ φορτία παρέρχονται, ἀλλ' οὐδὲν εἰς αὐτὸν παραμένει. Παρομοίως καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τὸν νοῦν διαπερῶσιν, ἀλλ' ἄνευ ἴχνους, αἱ εὐαγγελικαὶ συμβουλαί. Αὐτοὶ ἁπλῶς ἀκούουν: ***οἱ παρὰ τὴν ὁδόν εἰσιν οἱ ἀκούοντες·*** ἀλλ' ἀκούουν μὲ τὰ τὰ σάρκινά των μόνον ὦτα. Ἀρχή των εἶνε νὰ μὴ ἔχουν καμμίαν ἀρχήν. Ἔρχονται εἰς τὸ κήρυγμα, ἀλλ' ἐκ πνεύματος ἐπικρίσεως καὶ φιλοπεριεργείας. Καὶ ὡς οἱ Ἐπικούρειοι τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν μᾶς λέγουν ἐμπαικτικῶς: «ἀκουσόμεθά σου καὶ πάλιν». Τὰ ὑψηλὰ μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν τοὺς κάμνουν τὴν παραμικρὰν ἐντύπωσιν. Ἡ πτωχεία τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Εὐαγγελίου τοὺς σκανδαλίζει. Εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἐξαγγελίαν τῶν μελλουσῶν ποινῶν κατὰ τῶν ἁμαρτωλῶν γελοῦν, ὡς οἱ γαμβροὶ τοῦ Λὼτ ἐγέλων, ὅταν οἱ ἄγγελοι τὴν καταστροφὴν τῶν Σοδόμων προανήγγελλον. Θεωροῦν δ' ἑαυτοὺς «δυνατὰ πνεύματα». Καὶ δὲν γνωρίζουν ὅτι εἶναι λεῖαι ψωφιμαῖαι τῶν ἐναερίων πνευμάτων, ἅτινα, ὡς κόρακες κατ' αὐτῶν ἱπτάμενα, ἁρπάζουν πᾶν τὸ ἐν αὐτοῖς θεῖον! Τοιοῦτοι οἱ ἀπεσκληρυμένοι καὶ ἀδιάφοροι τοῦ θείου λόγου ἀκροαταί. Εἴθε εἰς τὴν τάξιν ταύτην νὰ μὴ ἀνήκετε σεῖς.

Τὸ δὲ δεύτερον εἶδος τῶν ἀκροατῶν ὁ Κύριος παρωμοίασε πρὸς πέτραν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας ἀναφύεται μὲν πρὸς στιγμὴν πτωχὴ χλόη, ἀλλὰ διὰ νὰ μαραιθῇ αὐτοστιγμεί. ***Καὶ ἕτερον ἔπε-***

σεν ἐπὶ τὴν πέτραν. καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα.

. . . . . .

Ἡ φιλοδοξία τότε, ἡ ἐπιθέτουσα στέφανον ἀκανθῶν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, ἡ φιληδονία, ἡ πρὸς καιρὸν καθηδύνουσα τὴν σάρκα διὰ νὰ τὴν γεμίσῃ μὲ ἕλκη, ὁ πλοῦτος ὁ πληρῶν τὰς καρδίας μας φόβων καὶ ἀνησυχιῶν, ὅλα ταῦτα τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα «ἀκάνθας» προσφυέστατα ὠνόμασεν ὁ Κύριος, μᾶς ἀποσποῦν ἀπὸ τὰς ἱερὰς συνάξεις, μᾶς ἀποξενόνουν ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ τότε κρῖμα εἰς τὰς ἀκροάσεις μας, κρῖμα εἰς τὰς συγκινήσεις μας, κρῖμα εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς μας!

Ὅλος λοιπὸν ὁ σπόρος τοῦ ἀγαθοῦ σπορέως ἐσκορπίσθη ἀνωφελῶς; Ὄχι. Ὑπῆρξε καὶ μερίδιον εὐτυχέστερον, ὅπερ ***ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.*** Ἔστω δεδοξασμένος ὁ Κύριος! Δὲν ἔχομεν λοιπὸν μόνον φιλοπεριέργους, ἐπιπολαίους καὶ εἰς δύο κυρίους δουλεύοντας, ἀλλὰ καὶ ἀληθεῖς τοῦ λόγου ἀκροατάς. Αὐτοὶ πλησιάζουν τὸν ἄμβωνα μετὰ προηγουμένην προσευχὴν καὶ ἵστανται κάτωθέν του μὲ τὴν εὐλάβειαν ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἡ Μαρία παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καθημένη ἤκουε τὸν λόγον. Διότι γνωρίζουν ὅτι ἄνωθεν τοῦ ἱεροκήρυκος κηρύττει αὐτὸς ὁ Θεός. Καὶ ἂν μὲν ἀκούσουν τι σύμφωνον πρὸς τὴν κατάστασίν των, τὸ δέχονται εὐγνωμόνως καὶ ἀπλήστως. Ἂν δὲ ὄχι, δὲν δυσανασχετοῦν, γινώσκοντες ὅτι ὁ ἄμβων εἶνε φαρμακεῖον, ποικίλους ἀσθενεῖς ὑποχρεούμενον νὰ ἰατρεύῃ. Καὶ ὅταν ἐξέλθουν ἐκ τοῦ ναοῦ, δὲν λησμονοῦν τὰς θείας συμβουλάς, ἀλλὰ τὰς ἀναμηρυκάζονται, μέχρις οὗ τὰς ἀφομοιώσουν εἰς τὴν ἐσωτάτην των οὐσίαν. Καὶ εἰς ἄλλους δὲ τὰς μεταδίδουν, γινόμενοι καὶ αὐτοὶ ἱεροδιδάσκαλοι. Τὸ δὲ σπουδαιότερον πάντων: θέτουν τὰ θεῖα λόγια εἰς πρᾶξιν, οὐχὶ ἁπλῶς ἀκροαταί, ἀλλὰ καὶ ποιηταὶ τοῦ λόγου καθιστάμενοι. Οὕτως ἀνθοῦν μὲν εἰς πίστιν, εὐωδιάζουν δὲ εἰς ἀγάπην, κομοῦν δὲ εἰς ἐλεημοσύνας καὶ ἀποδίδουν ἑκατονταπλασίονα τὸν καρπόν. Χαίρει τότε ὁ οὐράνιος Γεωργὸς βλέπων τοὺς ἀκροατὰς τοῦ εἴδους τούτου καὶ δεικνύων αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀγγέλους Του ὡς στάχυας χρυσίζοντας, τοὺς προσκαλεῖ ν' ἀνοίξουν τοὺς σιτοβολῶνας τοῦ Παραδείσου, ὅπου θὰ τοὺς κατατάξουν εἰς τὰς σειρὰς τῶν ἐκλεκτῶν. «Μακάριοι» τῷ ὄντι οἱ τοιοῦτοι ἀκροαταί, ἀδελφοί μου, «μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν».